

Melléklet az 554. számú irományhoz.

1929: X VII.

Indokolás

„az ipari tulajdon védelmére Hágában 1925. évi november hó 6-án aláírt nemzetközi megegyezésnek becikkelyezéséről“
szóló törvényjavaslathoz.

I. Általános indokolás.

Az ipari tulajdon védelmére létesült nemzetközi Unió utolsó konferenciája 1911-ben Washingtonban volt, amely konferencián kötött nemzetközi megegyezéseket az 1913: VIII. törvénycikk tartalmazza.

A washingtoni megegyezés 14. cikke a párisi főegyezmény 14. cikkével egyezően úgy rendelkezett, hogy az ipari tulajdon védelmére kötött nemzetközi egyezményt időszakonként át kell vizsgálni abból a célból, hogy rajta oly javítások történjenek, amelyek az Unió rendszerének tökéletesebbé tételére alkalmasak. E végből időről-időre nemzetközi értekezletet kell tartani. A világháború és az azt követő súlyos viszonyok indokolják, hogy ilyen értekezlet csak az 1925. év őszére hivatott össze. Az értekezlet Hágában folyt le. A résztvevők felsorolását maguk a megegyezések tartalmazzák, amelyeknek becikkelyezéséről ez a törvényjavaslat kíván gondoskodni.

A konferencián két olyan megegyezés jött létre, amelynek részesei vagyunk, az egyiknek címe:

»Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március hó 20-án alakult párisi Unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege,«

a másiké pedig

»A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstomozása tárgyában 1891. évi április hó 14-én kelt madridi megállapodásnak Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege.«

Mind a két megegyezés a megelőző washingtoni megegyezéseknek helyébe lép azok között az országok között, amelyek megerősítik, míg azok az országok, amelyek a washingtoni megegyezéseknek részesei ugyan, a hágaiakat azonban meg nem erősítik, továbbra is a washingtoni megegyezéseket alkalmazzák.

Mint hogy mind a két megegyezésnek valamennyi cikkét a részletes indokolás során a szükséghez képest egyenként indokolom, az általános indokolásnál csak a lényeges, nagyobb jelentőségű újításokra mutatok rá, amikor az első helyen megnevezett megegyezést főegyezménynek, a másodikat pedig védjegymegállapodásnak nevezem.

Lényeges újítás a megegyezésekben nagyon sok van. Ebben a hágai értekezlet munkája a washingtoniétól nagyon különbözik. Abban viszont a hágai értekezlet is a washingtoni nyomában járt, hogy újításai nincsenek ellentétben sem a hazai jogszabályok alapelveivel, sem a hazai ipar és kereskedelem érdekeivel. Becikkelyezésük tehát egyáltalában nem aggályos.

A megegyezések lényeges újításai között vannak olyanok, amelyek főként fogalmakat tisztáznak. Ilyen a főegyezmény 1. cikkének második bekezdése, amely az ipari tulajdon védelmének tárgyait sorolja fel. A 6. cikk a »származási ország« fogalmát szabatosabban adja meg, míg a 10/b) cikk azokat a cselekedeteket határozza meg, amelyek a tisztességtelen verseny tényálladékanak megállapítására alkalmasak.

Nagy fejlődést mutat a megegyezésekben a bejelentők, továbbá az oltalmazottak védelme.

A főegyezmény 4. cikke az ipari minták és a védjegyek elsőbbségi határidejét négy hónapról hat hónapra emeli, az 5. cikk pedig meghonosítja a kényszerengedély intézményét, ami a gyakorlás elmulasztásának a következményeit enyhíti, ugyanezt célozza az a rendelkezés is, mely szerint nem használás miatt védjegyet törölni nem lehet, csak méltányos határidő elteltével és akkor, ha a védjegytulajdonos mulasztását nem igazolta.

Az oltalmazottak védelmét fejleszti az 5/b) cikknek az a rendelkezése is, amely az ipari tulajdonjog fenntartására vonatkozó díjak fizetésére az esedékesség után legalább 3 hónapi határidőt engedélyez és a belső törvényhozásokat arra kötelezi, hogy a díjfizetési határidőket legalább 6 hónapra tolják ki vagy e helyett módot adjanak arra, hogy a díjfizetés elmulasztása miatt érvényüket veszített szabadalmak újból feléledhessenek.

A 10/c) cikk az Unióhoz tartozó országok honosainak kölcsönös jogsegélyt biztosít a hamis védjegy vagy névvel ellátott, továbbá a hamis származási hellyel megjelölt áruk, nemkülönben a tisztességtelen verseny üldözése körül.

A védjegymegállapodás 8. cikke megengedi, hogy a védjegy tulajdonosa — aránylag nem nagy díjkülönbség fejében — az oltalmat kísérletképpen csak 10 évre vehesse igénybe, ami által kevésbé érezi a cikkben foglalt díjfelemelést.

A védjegymegállapodás nagyon megkönnyíti a védjegyet belajstromoztatni szándékozók helyzetét azzal, hogy 5/c) cikkében feljogosítja a nemzetközi irodát arra, hogy anteriorításokra vonatkozó kutatásokra vállalkozhat. Tekintettel arra, hogy a mi nemzetközi védjegykartotékunk is elkészült, ezen a téren teljesítve van úgyszólván mindaz, amit a védjegyet belajstromoztatni szándékozók érdekében teljesíteni kellett.

Az üzleti tisztesség védelmét szolgálja a főegyezmény 6/b) cikke azzal a rendelkezésével, mely szerint rosszhiszemű kérelemre belajstromozott védjegyek törlése bármikor kérhető. Ugyanezt az eszmét támogatja az a rendelkezés is, amely az összetévesztésre alkalmas védjegy törlése iránti kérelem előterjesztésére 3 évig módot ad jóhiszemű kérelemre történt belajstromozás esetén is.

A 6/c) cikk is ide vonatkozó újítást tartalmaz a címerek, zászlók, egyéb államjelvények, valamint hivatalos jelek és jelzések engedély nélkül való használatának megakadályozására.

Nagyban emeli a főegyezmény áttekinthetőségét az, hogy zárójegyzőkönyve nincs, hanem mindaz, ami a washingtoni zárójegyzőkönyv talalmából életképesnek bizonyult, magába az egyezménybe vétetett fel. Ilyen a főegyezmény 1. cikkének 3. és 4., 2. cikkének 2. és utolsó bekezdései, a 4. cikk e) pontja, a 6. cikk 3. pont 2. bekezdése és e cikk utolsó bekezdése és a 6/c) cikk 1. bekezdése.

II. Részletes indokolás.

A) A főegyezményhez.

Az 1. cikkhez. A megelőző — washingtoni — főegyezmény 1. cikke három bekezdéssel bővült.

A megelőző főegyezmény első cikke változatlan szöveggel lett első bekezdése a hágai főegyezmény 1. cikkének.

Az ipari tulajdon védelmére vonatkozó megegyezések eddig az ipari tulajdon védelmének a tárgyait kimerítően nem sorolták fel, minek folytán az »ipari tulajdon védelme« gyűjtő fogalmat egyértelműleg használni nem lehetett.

A hágai főegyezmény 1. cikkének második bekezdése ezt a kimerítő felsorolást megadja, ami mellőzhetővé teszi az ismételt felsorolást.

A harmadik bekezdés — a washingtoni főegyezmény zárójegyzőkönyvének megfelelően — az ipari tulajdon kifejezés tág értelmezéséről szólva rámutat különösen arra, hogy ez a mezőgazdasági üzemek termékeit és a föld belsejéből eredő minden anyagot is felölel, míg a negyedik bekezdés — ugyancsak az említett zárójegyzőkönyvvel összhangban — a találmányi szabadalom kifejezés tág értelmezésének kapcsán példaképpen felsorolja a behozatali, a javítási és pótszabadalmakat, mint amelyek szintén a találmányi szabadalom fogalma alá esnek.

A 2. cikkhez. Miután az 1. cikk második bekezdése az ipari tulajdon védelmének tárgyait felsorolta, a 2. cikk ezeknek a részletezését mellőzi és egyszerűen az ipari tulajdon oltalmáról beszél.

A 2. cikk 1. bekezdése a washingtoni főegyezmény 2. cikkének 1. bekezdésével megegyezően a szerződő államok polgárai részére a viszonosságot biztosítja és csak azzal bővült, hogy a viszonosság tartalmát szabatosabban határozza meg.

A 2. cikk első bekezdésének második mondata azonos a megelőző egyezmény 2. cikkének második mondatával, a második bekezdés pedig a washingtoni főegyezmény 2. cikkének utolsó mondatával és a zárójegyzőkönyv 2/b) pontjával egyezően a viszonosság teljességét szolgálja annak a kimondásával, hogy az unióbeli országok polgáraival szemben lakhelyre vagy telepre vonatkozólag semminemű feltételt kiszabni nem lehet, ami magyar szempontból előnyös, mert gyakrabban fog olyan magyar külföldön viszonosságot igénybe venni, akinek ott nincs telepe, mint megfordítva.

A 2. cikk utolsó bekezdése a washingtoni zárójegyzőkönyvvel egyezően részletesen felsorolja azokat a rendelkezéseket, amelyek a szerződő országok

559. szám.

1929. XVIII.

A képviselőház igazságügyi és közgazdasági bizottságának

együttes jelentése

„az ipari tulajdon védelmére Hágában 1925. évi november hó 6-án aláírt nemzetközi megegyezések becikkelyezéséről szóló” 554. számú törvényjavaslat tárgyában.

Tisztelt Képviselőház!

Az igazságügyi és közgazdasági bizottságok 1928. évi június hó 19-én délelőtt 12 órakor megtartott együttes ülésükben letárgyalták »Az ipari tulajdon védelmére Hágában 1925. évi november hó 6-án aláírt nemzetközi megegyezések becikkelyezéséről szóló törvényjavaslatot«. Ez a törvényjavaslat tulajdonképpen két nemzetközi megállapodást kíván a magyar törvénykönyvbe becikkelyezni és pedig I. az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március 20-án alakult párisi unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövegét, — II. a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása tárgyában 1891. évi április hó 14-én kelt madridi megállapodásnak Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövegét.

Ez a két megállapodás a haladó élet követelményeinek és a gyakorlati élet szempontjából való helyesebb megoldásoknak megfelelő újításokat is tartalmaz, amelyeknek jó része a mi joggyakorlatunkban már megvalósított, másrészt pedig idevágó hazai törvényeink és joggyakorlatunkkal nem áll ellentétben, miért is a gyakorlati élet szempontjából az egyezmények törvénybeiktatása szükséges és kívánatos.

Az együttes bizottság a törvényjavaslatot úgy általánosságban, mint részleteiben megtárgyalva azt változatlanul elfogadta és a tisztelt Képviselőháznak is elfogadásra ajánlja.

Kelt Budapesten, a Képviselőház igazságügyi és közgazdasági bizottságának 1928. évi június hó 19-én tartott együttes üléséből.

Platthy György s. k.,
az együttes bizottság elnöke.

Szabó Sándor s. k.,
az együttes bizottság előadója.

A bizottságok nevében tisztelettel kérem a t. Házat, méltóztassék az indítványokhoz hozzájárulni. *(Helyeslés jobbfelől.)*

Elnök: Vitának helye nincs. Következik a határozathozatal.

Kérem a t. Házat, méltóztatik-e a most előterjesztett indítványokhoz hozzájárulni, igen vagy nem? *(Igen!)* A Ház az előadó ur által előterjesztett indítványokat elfogadta.

Most pedig kérem a jegyző urat, méltóztassék a törvényjavaslatot felolvasni.

Fitz Arthur jegyző *(olvassa a törvényjavaslatot.)*

Elnök: Vitának helye nincs. Következik a határozathozatal.

Kérem a t. Házat, méltóztatik-e az imént olvasott törvényjavaslatot harmadszori olvasásban is elfogadni, igen vagy nem? *(Igen!)* A Ház a törvényjavaslatot harmadszori olvasásban is elfogadja s tárgyalás és hozzájárulás végett a Felsőházhoz teszi át.

Napirend szerint következik az Egyiptommal való kereskedelempolitikai viszonyunk rendezéséről szóló külügyministeri jelentés *(Irom. 554, 568.)* tárgyalása.

Az előadó urat illeti a szó.

Görgey István előadó: T. Ház! Egyiptomban az elmúlt esztendőben erős gazdasági fellendülés volt észlelhető, és azok a magyar kiküldött urak, akik a múlt esztendőben az ott megtartott ipari és mezőgazdasági kiállításon résztvettek, maguk is meggyőződést szereztek róla, hogy a magyar exportnak, mégpedig úgy a mezőgazdasági, mint az ipari exportnak igenis van piaca Egyiptomban, s hogy mi ott versenyképesek vagyunk különböző mezőgazdasági és ipari cikkekben. Ha ennek ellenére nem fejlődött ki olyan élénk kereskedelmi forgalom Magyarország és Egyiptom között, mint amilyen joggal remélhető lett volna, annak kétségtelenül egyik oka az volt, hogy kereskedelempolitikai viszonyunk eddig nem volt Egyiptommal rendezve, amennyiben Egyiptom és a magyar állam egymásnak nem nyújtották a kölcsönös legnagyobb kedvezményt.

Ezen mulasztáson segített a külügyminister urnak az a megállapodása, amelynek értelmében az 1927 : XV. tc. 1. §-ában kapott felhatalmazás alapján Egyiptommal való kereskedelempolitikai viszonyunkat kölcsönösen a legnagyobb kedvezmény elvének kimondása mellett rendezte. Ezen az alapon ez évi március 14-étől kezdve Egyiptomnak mi adjuk a legnagyobb kedvezményt, s ezzel szemben Egyiptom is a legnagyobb kedvezményt biztosítja a magyar árunak. *(Helyeslés a jobboldalon.)* E megállapodás alapján remélhető, hogy Egyiptom és Magyarország között élénkebb gazdasági forgalom fog kifejlődni, amire kétségtelenül befolyással fog bírni a keleti, török Levante és Egyiptom felé Fiumén keresztül megindítandó magyar hajójáratok bekapcsolása is.

Ezen az alapon kérem a t. Házat, méltóztassék a külügyminister urnak ezt a jelentését tudomásul venni. *(Helyeslés a jobboldalon.)*

Elnök: Kiván valaki szólni? *(Nem!)* Ha senki szólni nem kíván, a vitát bezárom és a tanácskozást befejezettek nyilvánítom. Következik a határozathozatal.

Kérem a t. Házat, méltóztatik-e a külügyminister ur jelentését tudomásul venni, igen vagy nem? *(Igen!)* A Ház a jelentést tudomásulveszi és hasonló eljárás céljából a Felsőházhoz teszi át.

Napirend szerint következik az ipari tulajdon védelmére Hágában 1925. évi november hó 6-án aláírt nemzetközi megegyezések becikke-

lyezéséről szóló törvényjavaslat *(Irom. 554, 559.)* tárgyalása.

Az előadó urat illeti a szó.

Szabó Sándor előadó: T. Képviselőház! Bátor vagyok pár szóval és röviden megindokolni a napirenden levő törvényjavaslat szükségességét és ismertetni annak tartalmát. A nemzetközi egyezmények az ipari tulajdon védelme tekintetében több megállapodásban vannak már törvénykönyvünkbe beiktatva. Így előzőleg megállapodások történtek az ipari tulajdon védelmére Párisban, Brüsszelben, majd Washingtonban és végül 1925-ben Hágában, a gyári vagy kereskedelmi védjegyekre nézve pedig először Madridban, majd Brüsszelben, Washingtonban és Hágában. Ezek a megállapodások mind új állomásai a nemzetközi egyezményeknek, amelyek arra szolgálnak, hogy az ipari tulajdon tekintetében fennálló értékek kellő megvédésben részesüljenek a kölcsönösség alapján. A mostani megállapodások annak az elvnek a következményei, amelyet már az előbbieken leszögeztek, hogy tudniillik a kor szellemének és a kereskedelem kívánalmainak megfelelően is ezek a megállapodások mindig újra meg újra átvizsgáltassanak. A háboru utáni kereskedelmi viszonyoknak és általában a kereskedelmi üzleti felfogásoknak a kölcsönösség alapján való leszögezése kívánatossá tette, hogy ezek a megállapodások átvizsgáltassanak. Ebből kifolyólag jött létre ez a nemzetközi egyezmény, amely a most becikkelyezésre váró törvényjavaslatban lesz megörökítve törvényalkotásaink között.

Ezek a megállapodások csupa praktikus szempontokat ölelnek fel, s bár talán lesz olyan meghatározás, amelyet később újra revízió alá kell venni, azonban most egyelőre ezek a praktikusságok azok, amelyeket törvénybe iktatni óhajtunk. Ez a törvényjavaslat megállapítja az ipari tulajdon védelmének tárgyait. Nevezetesen idetartozik a találmányi szabadalmak, mustrák, minták, kereskedelmi védjegyek, kereskedelmi név- és származási jelzés védelme, végül — és ez az új rendelkezés a javaslatban — a tisztességtelen verseny ellen való védekezés.

Érdekes, hogy a törvényjavaslat az ipari tulajdon mellett a mezőgazdasági tulajdont is védelmezi. Hiszen el tudjuk képzelni, hogy például a tokaji bor, mint márka, nagy előnyben részesül, ha nemzetközileg is védelmezve lesz, bár meg vagyok róla győződve, hogy ötvenszer annyi tokaji bort eladnak a világon, mint amennyi tényleg termeltetik. E tekintetben igen értékes ujtásokat tartalmaz a javaslat, amelyen természetesen végigvonul a viszonyosság és a kölcsönösség gondolata.

Ezenkívül érdekes megállapítása ennek a javaslatnak a származási ország fogalma, amelyben különösen három kritérium szerepel, és pedig először a komolyan számbajöhető ipartelep, azután a lakóhely és végül — ha ezek egyike sem állapítható meg — az állampolgárság.

Amint mondtam, a törvényjavaslaton általában végigvonul a praktikusság gondolata s az kereskedelmi törvényünkkel, eddigi törvényhozásunkkal nem ellenkezik, sőt ellenkezőleg, azokat igazán érdemben és nagyon praktikusán egészíti ki, úgyhogy várjuk tőle kereskedelmünk fellendítését. Mert ha mi, mint kis ország, e viszonyosság alapján a nagyokkal összeköttetésben vagyunk, abból nekünk csak hasznunk származhatik.

Ezek alapján a mélyen t. Háznak elfogadására ajánlom a törvényjavaslatot. *(Élénk helyeslés a jobboldalon és a középén.)*

Elnök: Szólásra következik?

Fitz Arthur jegyző: Senki sincs feliratkozva.

Elnök: Senki feliratkozva nem lévén, kérdem, kíván-e valaki szólni? *(Nem!)*

Míthogy senki szólni nem kíván, a vitát bezárom és a tanácskozást befejezettnek nyilvánítom. Következik a határozathozatal.

Kérdem a t. Házat, méltóztatik-e az imént tárgyalt törvényjavaslatot általánosságban, a részletes tárgyalás alapjául elfogadni, igen, vagy nem? *(Igen!)*

A Ház a törvényjavaslatot általánosságban, a részletes tárgyalás alapjául elfogadja.

Következik a részletes tárgyalás.

Kérem a jegyző urat, sziveskedjék a törvényjavaslat címét felolvasni.

Fitz Arthur jegyző *(olvassa a törvényjavaslat címét, valamint 1—3. §-ait, amelyeket a Ház észrevétel nélkül elfogad).*

Elnök: Ezzel a Ház a törvényjavaslatot részleteiben is letárgyalta. Annak harmadszori olvasása iránt később fogok a t. Háznak javaslatot tenni.

Napirend szerint következik az 1928/29. költségvetési évben megvalósítandó beruházásokról szóló törvényjavaslat (Irom. 556, 561.) tárgyalása.

Az előadó urat illeti a szó.

Temesváry Imre előadó: T. Ház! *(Halljuk! Halljuk!)* A pénzügyminister ur az 1928/29. évi költségvetés tárgyalása rendjén több alkalommal kifejezésre juttatta azon törekvését, hogy a népszövetségi kölcsön utolsó maradványát, az 1927/28. költségvetési év bevételi többletét, valamint a költségvetésen kívül eddig teljesített beruházások keretén belül egyes intézményeknek kölcsön juttatott összegekből visszatérült tőketörlesztéseket és kamatjövedelmeket az 1928/29. költségvetési évben beruházásokra kívánja fordítani. Ezen beruházásokról intézkedik az előttünk fekvő törvényjavaslat, amelyben a tervbevett intézkedéseket az alkotmányosság legmesszebbmenő követelményeinek megfelelően kívánja a kormány rendezni.

Sok szó esett itt az Országgyűlésben, valamint a sajtóban is arról, vajjon helyes-e a pénzügyminister urnak az a politikája, amelylyel bizonyos összegű bevételi feleslegekre törekszik. Mindenesetre joggal kifogásolható lenne, ha olyan feleslegek mutatkoznának, amelyek az állam halaszthatatlan szükségleteinek teljesítésén felül indokolatlanul vonatnának el a magángazdasági élettől és esetleg szükségtelen, vagy inproduktív célokra használtatnának fel. Fájdalom azonban, a mai magyar állam költségvetése, különösen a szanálási időszakban, olyan szűk keretek között mozgott, hogy annak összecszerúsége a leggondosabb elosztás mellett is alig volt képes zökkenés nélkül az állami életet egyik évről a másikra átvezetni.

Hogy pedig már a szanálás első évének végén is bizonyos összegű feleslegek mutatkoztak, ez annak volt természetes következménye, hogy pénzünk stabilizálása következtében az inflációs időszakban meghozott adótörvényeink valóságos, állandó aranyértékben jelentkeztek, ezzel szemben pedig az állami költségvetés olyan szigorú rendszabályokat állított fel, hogy csak a lehető legszükségesebb dolgok voltak fedezhetők abból, tehát a lehető legnagyobb önmegtartóztatást parancsolták az államnak. De másfelől a költségvetésileg megállapított

bevételeknek egyébként is feltétlenül emelkedniök kellett, mert hiszen pénzünk stabilizációja következtében a gazdasági élet bizonyos mértékben fellendült. *(Friedrich István: Ez biztos? — Zaj a baloldalon.)* Méltóztatásuk körülnézni az országban. Csak a gazdasági élet fellendülése volt az oka annak, *(Friedrich István: Nézzük más szemüvegen, ne rózsaszínű szemüvegen keresztül!)* hogy nagyobb fogyasztási adók és nagyobb vámösszegek folytak be. Mert ha a gazdasági életbe nem lehetett volna ilyen nagy összegeket átönteni, semmi esetre sem indulhatott volna meg az import, nem indulhattak volna meg a munkálatok, és így a fogyasztási képessége a közönségnek alábbszáílt volna. Míthogy azonban a fogyasztási képesség emelkedett, ennek következménye volt, hogy a fogyasztási- és a forgalmiadó bevétel is emelkedett. *(Élénk ellenmondások a baloldalon.)*

Ez letagadhatatlan, erről hiába vitatkozunk. Méltóztatásuk az ország gazdasági életét megnézni! Abból megállapíthatják statisztikailag, hogy itt az országban igenis a fogyasztóképesség emelkedett, és hogy milyen állapotok lettek volna akkor, ha a kormány nem lett volna képes megindítani a termelő munkát.

Tulajdonképpen tehát, t. Ház, itt nem lehet bevételi feleslegekről beszélni, hanem a szigorú gondosság mellett összeállított költségvetésből a kényszerítő körülmények hatása alatt kihagyott szükségletek fedezetének jelentkezéséről, amely fedezet, illetőleg, amely többlet abban a pillanatban már nem jelentkezett volna, ha az állam a feltétlen szükséges beruházások egy igen csekély részét is, avagy a tisztviselők illetményeinek rendezését már a szanálás első évében beállította volna a költségvetésbe.

Ha mármost vizsgáljuk a népszövetségi kölcsönnek, valamint a bevételi feleslegekből ez alatt a három év alatt a magángazdasági életbe átjuttatott körülbelül 800 milliónyi összeg hatását, amelyek deficit fedezése helyett mégis csak a gazdasági élet erősítését és munkaalkalmak teremtését szolgálták, úgy joggal kérdezhettük, vajjon mi történt volna ebben az országban akkor, ha ezek az összegek nem állottak volna a kormány rendelkezésére és ezekkel az óriási összegekkel nem indíthatta volna meg azt a közel tíz esztendeig stagnáló munkálatokat. *(Friedrich István: Előbb elvették, kisajtották a magángazdaságból, 3%-os kamatokat szedtek ki és most adják vissza apránként! Ez beruházás? — Zaj balról.)*

Amit a pénzügyi kormányzat az egyik oldalon az egész állam egyetemétől közszolgáltatás tekintetében bekívánt, azt az utolsó fillérig visszaadta a magángazdasági életnek, amit tehát az állam egyetemétől vont el, azt visszaadta és azt termelőmunka alakjában fordította a gazdasági élet erősítésére.

Az előttünk fekvő törvényjavaslat az 1928/29. költségvetési évben 129,300.000 pengőt irányzott elő beruházásokra, amelyből 39,300.000 pengő esik a Népszövetségi kölcsön utolsó maradványára, 90 millió pengő esik az 1927/28. költségvetési év bevételi többletére, valamint a költségvetésen kívül eszközölt beruházások keretében kölcsön adott összegekből visszatérülő részlettörlesztésére és kamatszolgáltatására. Ezek az összegek még labilis összeállított összegek, amennyiben tudvalevő az, hogy a népszövetségi kölcsön idegen valutában van elhelyezve, annak tehát a pengőértékű végleges összege csak az átváltás pillanatában lesz ismeretes; ugyanugy az

Az a), b), c) és h) pontok eseteiben a meg nem engedett telepítvény kiirtását, illetőleg a tiltott módon forgalomba hozott szőlővessző és szőlőoltványkészlet elkobzását, az e) pont esetében pedig a tiltott anyagkészlet elkobzását is el kell rendelni.

55. §. Kihágást követ el és pénzbüntetéssel büntetendő az is:

a) aki a hegyközség területén a tilalmi idő alatt kutyát vagy baromfit szabadon tart,

b) aki a hegyközség területén szabadon hagyott szőlőművelési és egyéb gazdasági eszközöket és gépeket jogosulatlanul használ,

c) aki a hegyközség területén a 16. §-ban megjelölt legeltetési tilalmat, illetve korlátozást megszegi.

A b) pontban meghatározott cselekmény magánindítványra üldözendő.

56. §. Amennyiben a törvényből más nem következik, az 54. és 55. §-okban meghatározott kihágások tekintetében való eljárásra a mezőrendőrségi kihágásokról szóló érvényes rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell.

57. §. Az a szőlőbirtokos, aki a 18. §-ban foglalt kötelezettségnek eleget nem tesz, a közigazgatási bizottság által felhívandó, hogy a meghagyás kézbesítésétől számított három hónapon belül a törvény rendelkezésének feleljen meg s ha ezen időn belül a kötelezett birtokos a felhívásnak a saját hibájából eleget nem tett, 200 pengőtől 600 pengőig terjedhető pénzbírsággal kell az illetőt büntetni.

A bírság ismételten megállapítandó mindaddig, míg a kötelezett a felhívásnak eleget nem tesz.

A közigazgatási bizottság felhívása és határozata ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a földművelésügyi miniszterhez lehet fellebbezni.

58. §.⁽¹⁾ Az 57. §-ban megállapított bírságpénzek és a hegyrendőri kihágásokból befolyó büntetéspénzek fele a földművelésügyi tárca javára az államkincstárba folyik, a másik fele pedig a hegyközséget illeti. Hegyközség nem léteben az egész büntetőpénz a földművelésügyi tárca javára fizetendő be.

VI. Fejezet. Vegyes és zárórendelkezések.

59. §.⁽²⁾ Azokban a községekben (városokban), ahol a szőlőterületekre a törvényes rendelkezések alapján hegyközség nem alakult, a hegyközség törvényes jogkörében a községi (városi) előljáróság jár el.

Azokban a községekben (városokban), amelyekben a hegyközség a megalakításra kötelezettek önkéntes közreműködésével nem volt megalakítható, az illetékes törvényhatóság első tisztviselője a vármegyei hegyközségi tanács javaslatára hegybíró helyettest bíz meg, a hegyközségi választmány teendőinek ellátására pedig a hegyközség kötelekébe tartozó szőlőbirtokosok köréből bizottságot alakít s megállapítja annak ügyrendjét.

(1) (M. i.) A rendőri kihágásokból befolyó büntetéspénzek hovaírdítása tekintetében az 58. §. oly módon rendelkezik, hogy a büntetéspénzek fele az államkincstárt, a másik fele pedig a hegyközséget illeti. Ezen rendelkezésnek is az a célja, hogy a hegyközségi szervezetet erősítse, illetve a szőlőgazdák terheit csökkentse.

(2) (M. i.) Oly községekben (városokban), ahol hegyközség nincs, vagy valamely ok miatt még megalakítható nem volt, a szőlőgazdálkodásra vonatkozó törvényes határozatokat és miniszteri rendeleteket a hegyközségi előljáróság helyett ennek törvényes jogkörében a községi (városi) előljáróság hajtja végre, mivel a szóbanforgó törvény egyes rendelkezései nemcsak a törvényesen működő hegyközségekre, hanem az ország területén levő összes szőlőkre is vonatkoznak.

60. §.⁽¹⁾ Hatósági intézkedést igénylő hegyközségi ügyekben, amennyiben e törvény egyes esetekben külön illetékességet nem állapít meg, azok a hatóságok illetékesek, amelyeket az 1894 : XII. t.-c. 102. és 103. §-ai megjelölnek.

61. §. E törvény életbeléptével hatályukat veszti a mezőgazdaságról és mezőrendőrségről szóló 1894 : XII. t.-c. VIII. Fejezetének 61—73. §-ai és általában mindazok a törvények, rendeletek és szabályok, amelyek a szőlőgazdálkodásra és a hegyközségekre vonatkoznak s e törvény határozataival ellenkeznek.

62. §. Ezt a törvényt a földművelésügyi és belügyi miniszterek hajtják végre.

Felhatalmaztatik a földművelésügyi miniszter, hogy a jelen törvény végrehajtására vonatkozó rendeleteket kibocsáthassa, valamint hogy a rendeleteket a szükséghez képest módosíthassa, vagy hatályon kívül helyezhesse. Azok a rendelkezések, amelyek más tárcák ügyköreit is érintik, az illető miniszterekkel egyetértőleg adandók ki.

63. §. Ez a törvény kihirdetésének napján lép életbe.

XVIII. TÖRVÉNYCIKK

az ipari tulajdon védelmére Hágában 1925. évi november hó 6-án aláírt nemzetközi megegyezések becikkelyezéséről.⁽²⁾

(Kihirdetett az Országos Törvénytárnak 1929. évi május hó 15-én kiadott 10. számában.)

(M. i.) Az ipari tulajdon védelmére létesült nemzetközi Unió utolsó konferenciája 1911-ben Washingtonban volt amely konferencián kötött nemzetközi megegyezéseket az 1913 : VIII. t.-c. tartalmazza.

A washingtoni megegyezés 14. cikke a párizsi főegyezmény 14. cikkével egyezően úgy rendelkezett, hogy az ipari tulajdon védelmére kötött nemzetközi egyezményt időszakonként át kell vizsgálni abból a célból, hogy rajta oly javítások történjenek, amelyek az Unió rendszerének tökéletesebbé tételére alkalmasak. E végből időről-időre nemzetközi értekezletet kell tartani. A világháború és az azt követő súlyos viszonyok indokolják, hogy ilyen értekezlet csak az 1925. év őszére hívatott össze. Az értekezlet Hágában folyt le. A résztvevők felsorolását maguk a megegyezések tartalmazzák, amelyeknek becikkelyezéséről ez a törvény kíván gondoskodni.

A konferencián két olyan megegyezés jött létre, amelynek részesei vagyunk, az egyiknek címe :

«Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március hó 20-án alakult párizsi Unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege»,

a másiké pedig :

«A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása tárgyában 1891. évi április hó 14-én kelt madridi megállapodásnak Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege».

Mind a két megegyezés a megelőző washingtoni megegyezéseknek helyébe lép azok között az országok között, amelyek megerősítik, míg azok az országok, amelyek a washingtoni megegyezéseknek részesei ugyan, a hágaiakat azonban meg nem erősítik, továbbra is a washingtoni megegyezéseket alkalmazzák.

Lényeges újítás a megegyezésekben nagyon sok van. Ebben a hágai értekezlet munkája a washingtoniétól nagyon különbözik. Abban viszont a hágai értekezlet is a washingtoni nyomában járt, hogy újításai nincsenek ellentétben sem a hazai jogszabályok alapelveivel, sem a hazai ipar és kereskedelem érdekeivel.

A megegyezések lényeges újításai között vannak olyanok, amelyek főként fogalmakat tisztáznak. Ilyen a főegyezmény 1. cikkének második bekezdése, amely az ipari tulajdon védelmének tárgyait sorolja fel. A 6. cikk a «származási ország» fogalmát szabatosabban adja meg, míg a 10/b)

(1) (M. i.) A hegyközségi ügyekben ugyanazok a hatóságok járnak el, mint amelyeket az 1894 : XII. t.-c. a mezőgazdasági és mezőrendőrségi ügyekben illetékeseknek megjelöl.

(2) A törvényjavaslatot Herrmann Miksa m. kir. kereskedelemügyi miniszter 1928. évi május hó 21-én nyújtotta be.

cikk azokat a cselekedeteket határozza meg, amelyek a tisztességtelen verseny tényálladékának megállapítására alkalmasak.

Nagy fejlődést mutat a megegyezésekben a bejelentők, továbbá az oltalmazottak védelme.

A főegyezmény 4. cikke az ipari minták és a védjegyek elsőbbségi határidejét négy hónapról hat hónapra emeli, az 5. cikk pedig meghonosítja a kényszerengedély intézményét, ami a gyakorlás elmulasztásának a következményeit enyhíti, ugyanezt célozza az a rendelkezés is, mely szerint nemhasználás miatt védjegyet törölni nem lehet, csak méltányos határidő elteltével és akkor, ha a védjegytulajdonos mulasztását nem igazolta.

Az oltalmazottak védelmét fejleszti az 5 b) cikknek az a rendelkezése is, amely az ipari tulajdonjog fenntartására vonatkozó díjak fizetésére az esedékesség után legalább 3 hónapi határidőt engedélyez és a belső törvényhozásokat arra kötelezi, hogy a díjfizetési határidőket legalább 6 hónapra tolják ki, vagy e helyett módot adjanak arra, hogy a díjfizetés elmulasztása miatt érvényüket vesztett szabadalmak újból feléledhessenek.

A 10. c) cikk az Unióhoz tartozó országok honosainak kölcsönös jogsegélyt biztosít a hamis védjegy, vagy névvel ellátott, továbbá a hamis származási hellyel megjelölt áruk, nemkülönben a tisztességtelen verseny üldözése körül.

A védjegymegállapodás 8. cikke megengedi, hogy a védjegy tulajdonosa — aránylag nem nagy díjkülönbség fejében — az oltalmat kísérletképpen csak 10 évre vehesse igénybe, ami által kevésbé érezi a cikkben foglalt díjfelelőtlenséget.

A védjegymegállapodás nagyon megkönnyíti a védjegyet belajstromoztatni szándékozók helyzetét azzal, hogy 5 c) cikkében feljogosítja a nemzetközi irodát arra, hogy anterioritásokra vonatkozó kutatásokra vállalkozhat. Tekintettel arra, hogy a mi nemzetközi védjegykartotékunk is elkészült, ezen a téren teljesítve van úgyszólván mindaz, amit a védjegyet belajstromoztatni szándékozók érdekében teljesíteni kellett.

Az üzleti tisztesség védelmét szolgálja a főegyezmény 6 b) cikke azzal a rendelkezésével, mely szerint rosszhiszemű kérelemre belajstromozott védjegyek törlése bármikor kérhető. Ugyanezt az eszmét támogatja az a rendelkezés is, amely az összetévesztésre alkalmas védjegy törlése iránti kérelem előterjesztésére 3 évig módot ad jóhiszemű kérelemre történt belajstromozás esetén is.

A 6 c) cikk is idevonatkozó újítást tartalmaz a címerek, zászlók, egyéb államjelvények, valamint hivatalos jelek és jelzések engedély nélkül való használatának megakadályozására.

Nagyban emeli a főegyezmény áttekinthetőségét az, hogy zárójegyzőkönyve nincs, hanem mindaz, ami a washingtoni zárójegyzőkönyv tartalmából életképesnek bizonyult, magába az egyezménybe vétetett fel. Ilyen a főegyezmény 1. cikkének 3. és 4., 2. cikkének 2. és utolsó bekezdései, a 4. cikk e) pontja, a 6. cikk 3. pont 2. bekezdése és e cikk utolsó bekezdése és a 6/c) cikk 1. bekezdése.

1. §. Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március hó 20-án alakult párizsi Unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege, továbbá a gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi lajstromozása tárgyában 1891. évi április hó 14-én kelt madridi megállapodásnak Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege az ország törvényei közé iktattatik.

2. §. Az 1. §-ban említett nemzetközi megegyezések szövege a következő :

Hivatalos fordítás.⁽¹⁾

I. Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március hó 20-án alakult párizsi Unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege :

A Német Birodalom Elnöke ; az Osztrák Köztársaság Elnöke ; Ő Felsége a Belgák Királya ; a Brazíliai Egyesült-Államok Elnöke ; Kuba Köztársaság Elnöke ; Ő Felsége Dánország Királya ; Domingo Köztársaság Elnöke ; Ő Felsége Spanyolország Királya ; az Eszt Köztársaság Elnöke ; az Amerikai Egyesült-Államok Elnöke ; a Finn Köztársaság Elnöke ; a Francia Köztársaság Elnöke ; Ő Felsége Nagybritannia és Írország Egyesült.

(1) Az eredeti francia szöveget a nyomdai viszonyok miatt nem közölhetjük.

Királyság és a Tengerentúli brit területek Királya, India Császára ; Ő Főméltósága Magyarország Kormányzója ; Ő Felsége Olaszország Királya ; Ő Felsége Japán Császára ; Ő Felsége Marokkó Szultánja ; a Mexikói Egyesült-Államok Elnöke ; Ő Felsége Norvégország Királya ; Ő Felsége Németalföld Királynője ; a Lengyel Köztársaság Elnöke, Lengyelország és Danzig Szabad Város nevében ; a Portugál Köztársaság Elnöke ; Ő Felsége a Szerbek, Horvátok és Szlovének Királya ; Ő Felsége Svédország Királya ; a Svájci Szövetség tanács ; Sziria és Nagy Libanon Államai ; a Csehszlovák Köztársaság Elnöke ; Ő Felsége a Tuniszi Bey ; a Török Köztársaság Elnöke

az ipari tulajdon védelmére szolgáló nemzetközi Unio alkotása tárgyában 1883. évi március hó 20-án kelt s Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, valamint Washingtonban 1911. évi június hó 2-án átvizsgált nemzetközi egyezményen bizonyos módosításokat és kiegészítéseket tartván célszerűeknek, meghatalmazottaikká kinevezték és pedig :

A Német Birodalom Elnöke: von Vietinghoff W. F. urat, követségi tanácsost Hágában ;

von Specht urat, titkos kormányfőtanácsost, a szabadalmi hivatal elnökét ;

Klauer urat, igazságügyminiszteri tanácsost ;

Dr. Osterrieth Albert tanár urat, igazságügyi tanácsost ;

A Osztrák Köztársaság Elnöke: dr. Duschaneck Károly urat, miniszteri tanácsost, az osztrák szabadalmi hivatal alelnökét ;

Dr. Fortwängler János urat, miniszteri tanácsost ;

Ő Felsége a Belgák Királya: Mavaut Oktáv urat, az ipari osztály vezérigazgatóját az ipari, közmunka és népjóléti minisztériumban ;

Capitaine Albert urat, ügyvédet a lüttichi fellebbezési bíróságnál, volt ügyvédi kamarai elnököt, Belgium kiküldöttjét a washingtoni értekezleten ;

André Lajos urat, ügyvédet a brüsszeli fellebbezési bíróságnál ;

Braun Tamás urat, ügyvédet a brüsszeli fellebbezési bíróságnál ;

Coppieters Dániel urat, ügyvédet a brüsszeli fellebbezési bíróságnál ;

A Brazíliai Egyesült-Államok Elnöke: dr. Carneiro Gyula Ágost Barboza urat, a Nemzetek Szövetsége gazdasági bizottságának tagját ;

Dr. de Oliveria Károly Amergio Barbosa tanár urat, műegyetemi tanárt, a Braz Wenceslau művészetek és mesterségek iskolája igazgatóját ;

A Kubai Köztársaság Elnöke: dr. Martinez Ortiz Ráfael urat, Kuba párisi rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét ;

Dr. de la Torre Ráfael urat, Kuba hágai ügyvivőjét ;

Ő Felsége Dánország Királya: dr. Ehrenreich Hansen N. J. urat, az ipari, kereskedelem- és hajózásiügy minisztérium helyettes osztályfőnökét ;

A Domingói Köztársaság Elnöke: de Haseth Cz. C. G. urat, a Domingói Köztársaság hágai konziulát ;

Ő Felsége Spanyolország Királya: Mendez de Vigo Santiago úr Ő Nagyméltóságát, Ő Felsége Spanyolország Királya rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

Cabello y Lapedra Ferdinánd urat, a spanyol szabadalmi hivatal főnökét ;

Garcia-Monge y de Vera József urat, a spanyol szabadalmi hivatal titkárát ;

A Eszt Köztársaság Elnöke: Aarmann O. mérnök urat, a szabadalmi hivatal igazgatóját ;

A Amerikai Egyesült-Államok Elnöke: Robertson Tamás E. urat, a

szabadalmi hivatal elnökét, ügyvédet az Egyesült-Államok legfelsőbb bíróságánál ;

Lane Wallace R. urat, az American and Chicago Patent Law Associations volt elnökét, ügyvédet az Egyesült-Államok legfelsőbb bíróságánál és az illinoisi legfelsőbb bíróságnál ;

Baily Brown Jo. urat Pittsburgból, ügyvédet az Egyesült-Államok legfelsőbb bíróságánál és a pennsylvániai legfelsőbb bíróságnál ;

A Finn Köztársaság Elnöke: Saastamoinen Yrjö urat, finn ügyvivőt Hágában ;

A Francia Köztársaság Elnöke: Chassain de Marcilly úr Ő Nagyméltóságát, Franciaország rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

Plaisant Marcel urat, képviselőt, ügyvédet a párisi fellebbviteli bíróságnál ;
Drouets Károly urat, az iparjogvédelmi ügyek igazgatóját a kereskedelem-ügyi minisztériumban ;

Maillard György urat, ügyvédet a párizsi fellebbviteli bíróságnál, a Comité technique de la Propriété Industrielle alelnökét ;

Ő Felsége Nagybritannia és Írország Egyesült Királyság és a tengerentúli brit területek Királya, India Császára: Nagybritannia és Észak Írország nevében: Llewellyn Smith Hubert urat, G. C. B., az angol kir. kormány gazdasági főtanácsosát ;

Martin Alfred James urat, O. B. E., a szabadalmi hivatalnak és a kereskedelmi minisztérium iparjogvédelmi osztályának helyettes főnökét ;

Sir Balfour Alfréd urat, K. B. E., Ő Felsége egyik békebíróját, a kereskedelmi és ipari bizottság elnökét ;

Kanada részéről: Palmer Frederick Herbert urat, M. C., a kanadai kormány kereskedelmi ügyeinek vezetőjét ;

Az Ausztráliai Államszövetség részéről: Watson Charles Vincent alezredes urat, D. S. O., V. D., a szabadalmi védjegy- és mintaoltalmi ügyek vezetőjét ;

Az Ir szabad állam részéről: Gróf O'Kelly de Gallagher Gerald urat, az Ir szabad állam képviselőjét ;

Ő Főmlétósága Magyarország Kormányzója: Pompéry Elemér urat, a szabadalmi bíróság elnökét ;

Ő Felsége Olaszország Királya: Barone Domokos urat, államtanácsost ;
De Sanctis Gusztáv urat, a szabadalmi hivatal igazgatóját ;

Labocetta Letterio mérnök urat ;

Olivetti Gino urat, képviselőt, az olasz iparszövetség főtitkárát ;

Ghiron Mario tanár urat, a római egyetemen az ipari jog magántanárát ;

Ő Felsége Japán Császára: Sakikawa Saichiro urat, a szabadalmi hivatal elnökét ;

Ito Nobumi urat ;

Ő Felsége Marokkó Szultánja: Chassain de Marcilly úr Ő Nagyméltóságát, Franciaország rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

A Mexikói Egyesült-Államok Elnöke: Poulat Gyula urat, kereskedelmi attasét a párizsi mexikói követségnél ;

Ő Felsége Norvégország Királya: Wyller Birger Gábor urat, a norvég szabadalmi hivatal főigazgatóját ;

Ő Felsége Németalföld Királynője: dr. Alingh Prins J. urat, a szabadalmi tanács elnökét, a szabadalmi hivatal igazgatóját ;

Dr. Bijleved H. urat, volt minisztert, orsz. képviselőt, a szabadalmi tanács volt elnökét, a szabadalmi hivatal volt igazgatóját ;

Dr. Dijckmeester J. W. urat, a szabadalmi tanács tagját ;

A Lengyel Köztársaság Elnöke:

Lengyelország részéről: dr. Koźmiński Szaniszló úr Ő Nagyméltóságát, Lengyelország rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

Dr. Zoll Frigyes urat, a krakkói egyetem tanárát ;

Danzig szabad város részéről: dr. Koźmiński Szaniszló úr Ő Nagyméltóságát, Lengyelország rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

A Portugál Köztársaság Elnöke: De Sousa Santos Bandeira A. C. úr Ő Nagyméltóságát, Portugália rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

Ő Felsége a Szerbek, Horvátok és Szlovének Királya: dr. Choumane Yanko urat, a kereskedelmi és iparügyi minisztérium mellé rendelt iparjogvédelmi hivatalnak elnökét ;

Preditch Mihály urat, az említett hivatal titkárát ;

Ő Felsége Svédország Királya: Björklund E. O. J. főigazgató urat, a szabadalmi hivatal főnökét ;

Hjertén K. H. R. urat, a götai fellebbezési bíróság tanácsosát ;

Hasselrot A. E. urat, a szabadalmi hivatal volt igazgatóját, iparjogvédelmi tanácsost ;

A Svájci Szövetség tanács: De Pury Artur úr Ő Nagyméltóságát, Svájc rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

Kraft Walter urat, a szellemi tulajdon szövetségi hivatalának igazgatóját ;

A Francia Köztársaság Elnöke: Szíria és Nagy Libanon államok részéről: Chassain de Marcilly úr Ő Nagyméltóságát, Franciaország rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

A Csehszlovák Köztársaság Elnöke: Baráček P. mérnök úr Ő Nagyméltóságát, a Csehszlovák Köztársaság rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

Dr. Hermann-Otavský Károly urat, a prágai egyetem tanárát ;

Pavlousek Bohuslav mérnök urat, a prágai szabadalmi hivatal alelnökét ;

A Tuniszi Bey Ő Fensége: Chassain de Marcilly úr Ő Nagyméltóságát, Franciaország rendkívüli követét és meghatalmazott miniszterét Hágában ;

A Török Köztársaság Elnöke: Essad Mehmed Bey urat, Törökország ügyvivőjét Hágában.

Akik kölcsönösen közölvén egymással meghatalmazásaikat, amelyeket jó és kellő alakban találtak, a következő cikkekben állapodtak meg :

1. cikk.⁽¹⁾ A szerződő országok az ipari tulajdon védelme végett Unióban állanak.

(1) (M. i.) A megelőző — washingtoni — főegyezmény 1. cikke három bekezdéssel bővült. A megelőző főegyezmény első cikke változatlan szöveggel lett első bekezdése a hágai főegyezmény 1. cikkének.

Az ipari tulajdon védelmére vonatkozó megegyezések eddig az ipari tulajdon védelmének a tárgyait kimerítően nem sorolták fel, minek folytán az «ipari tulajdon védelme» gyűjtőfogalmat egyértelműleg használni nem lehetett.

A hágai főegyezmény 1. cikkének második bekezdése ezt a kimerítő felsorolást megadja, ami mellőzhetővé teszi az ismételt felsorolást.

A harmadik bekezdés — a washingtoni főegyezmény zárójegyzőkönyvének megfelelően — az ipari tulajdon kifejezés tág értelmezéséről szólva, rámutat különösen arra, hogy ez a mező-

Az ipari tulajdon védelmének tárgyai a találmányi szabadalmak, a használati minták, az ipari mustrák és minták, gyári vagy kereskedelmi védjegyek, a kereskedelmi név és származási jelzés vagy eredet megjelölés, végül a védekezés a tisztességtelen verseny ellen.

Az ipari tulajdon kitétel a szó legtágabb értelmében veendő és pedig olyképpen, hogy nem csupán a tulajdonképpeni iparra és kereskedelemre, hanem egyúttal a mezőgazdasági üzemek termékeire (bor, szemestermények, dohánylevelek, gyümölcs, állatok stb.) és a föld belsejéből eredő minden anyagra (ásványok, ásványvizek stb.) is vonatkoztatik.

A találmányi szabadalom kifejezés alatt a szabadalmaknak mindazok a válfajai is értendők, amelyek a szerződő országok saját törvényei értelmében meg vannak engedve, úgymint behozatali szabadalmak, javítási szabadalmak, pótszabadalmak és pótbizonylatok stb.

2. cikk.⁽¹⁾ A szerződő országok mindegyikének polgárai az Unió bármely másik országában, az ipari tulajdon oltalma tekintetében ugyanazokat az előnyöket fogják élvezni, amelyeket a vonatkozó törvények a belföldiek részére jelenleg biztosítanak vagy a jövőben biztosítani fognak, feltéve, hogy ezek az előnyök a jelen Egyezményben biztosított különös jogokba nem ütköznek. Ennélfogva a belföldiekkel egyenlő védelemben részesülnek és a jogaik ellen irányuló minden támadás miatt ugyanazokkal a jogorvoslatokkal élhetnek, mint azok, ha teljesítik azokat a feltételeket és alakosságokat, amelyek a belföldiekre kötelezők.

Mindazonáltal, az Unióhoz tartozó országok polgáraival szemben a lakóhelyre vagy a telepre vonatkozó semminemű feltételt megszabni nem lehet abban az országban, amelyben az oltalmat bármely ipari jog tekintetében igénybe veszik.

Mindegyik szerződő ország törvényhozásának kifejezetten fenntartatnak azok a rendelkezések, amelyek a bírósági perrendtartásra és a nem peres eljárásra, valamint az illetékességre vonatkoznak, úgyszintén a lakóhely megválasztása és a meghatalmazott megbízása tekintetében az ipari tulajdon védelméről szóló törvényekben foglalt rendelkezések is.

3. cikk. A szerződő országok polgáraival egyenlő elbánásban részesülnek az Unióhoz nem tartozó országoknak azok a polgárai, akiknek az Unióhoz tartozó valamelyik ország területén lakóhelyük vagy pedig tényleges és komolyan számbavehető ipari vagy kereskedelmi telepük van.

gazdasági üzemek termékeit és a föld belsejéből eredő minden anyagot is felölel, míg a negyedik bekezdés — ugyancsak az említett zárójegyzőkönyvvel összhangban — a találmányi szabadalom kifejezés tág értelmezésének kapcsán példaképpen felsorolja a behozatali, a javítási és pótszabadalmakat, mint amelyek szintén a találmányi szabadalom fogalma alá esnek.

(1) (M. i.) Miután az 1. cikk második bekezdése az ipari tulajdon védelmének tárgyait felsorolta, a 2. cikk ezeknek a részletezését mellőzi és egyszerűen az ipari tulajdon oltalmáról beszél.

A 2. cikk 1. bekezdése a washingtoni főegyezmény 2. cikkének 1. bekezdésével megegyezően a szerződő államok polgárai részére a viszonyosságot biztosítja, és csak azzal bővült, hogy a viszonyosság tartalmát szabatosabban határozza meg.

A 2. cikk első bekezdésének második mondata azonos a megelőző egyezmény 2. cikkének második mondatával, a második bekezdés pedig a washingtoni főegyezmény 2. cikkének utolsó mondatával és a zárójegyzőkönyv 2 b) pontjával egyezően a viszonyosság teljességét szolgálja annak a kimondásával, hogy az unióbeli országok polgáraival szemben lakhelyre vagy telepre vonatkozólag semminemű feltételt kiszabni nem lehet, ami magyar szempontból előnyös, mert gyakrabban fog olyan magyar külföldön viszonyosságot igénybe venni, akinek ott nincs telepe, mint megfordítva.

A 2. cikk utolsó bekezdése a washingtoni zárójegyzőkönyvvel egyezően részletesen felsorolja azokat a rendelkezéseket, amelyek a szerződő országok törvényhozásának tartatnak fenn, amilyenek az eljárás, illetékesség, képviselő stb.

4. cikk.⁽¹⁾ a) Az, aki a szerződő országok egyikében találmányi szabadalmat, használati mintát, ipari mustrát vagy mintát, gyári vagy kereskedelmi védjegyet szabályszerűen bejelent, vagy az ily bejelentő jogutódja, a bejelentésnek a többi országokban való megtételére, harmadik személyek jogainak fenntartása mellett, az alább megjelölt határidőkön belül elsőbbségi jogot élvez.

b) Ennélfogva bejelentése, amelyet később, de e határidők letelte előtt az Unió többi országainak valamelyikében tesz, nem érvényteleníthető időközben bekövetkezett tények miatt, aminők nevezetesen mástól származó bejelentés, a szabadalomnak közzététele vagy gyakorlatbavétele, a mustra vagy minta példányainak árusítása, a védjegy használata.

c) A fentemlített elsőbbségi határidők a találmányi szabadalmaknál és a használati mintáknál tizenkét hónap, az ipari mustráknál és mintáknál, valamint a gyári és kereskedelmi védjegyeknél hat hónap.

Az Unióhoz tartozó országok egyikében tett első bejelentésnek iktatási napja a fentemlített határidő kezdete; a bejelentés napja a határidőbe nincs beszámítva.

Ha a határidő utolsó napja olyan napra esik, amely abban az országban, amelyben az oltalmat igénylik, törvényes ünnepnap, akkor a határidő a legközelebbi hétköznapon jár le.

d) Aki valamely megelőző bejelentés elsőbbségét érvényesíteni kívánja, nyilatkozatot köteles kiállítani, amely a bejelentés idejét és országát megjelöli. Mindegyik ország maga fogja meghatározni, hogy legkésőbb mely időpontig kell ezt a nyilatkozatot megtenni.

Ezek az adatok az illetékes hatóságtól származó közlésekben, nevezetesen a szabadalmi okiratokban és a hozzájuk tartozó leírásokban megemlítendőek.

(1) (M. i.) A 4. cikk a) és b) pontja változatlan, a c) pont azonban az ipari minták és a védjegyek elsőbbségi határidejét négy hónapról hat hónapra emeli, ami az érdekeltek részéről általánosan megnyilvánult óhajnak és a bejelentéshez fűződő érdek fontosságának jobban megfelel, hazai védjegytulajdonosok szempontjából tehát kívánatos.

Eltérő volt a gyakorlat az unióbéli országok egyikében eszközölt első bejelentés iktatási napjának, valamint a bejelentés napjának az elsőbbségi határidőbe való beszámítása körül. Ezt kívánja megszüntetni a 4. cikk c) pontjának 2. bekezdése a kérdés egységes szabályozásával, ami sok eltérő gyakorlatot tesz egyöntetűvé és sok vitát és jogorvoslatot megelőz.

Ugyanez áll a c) pont harmadik bekezdésére, amely a határidő végére eső ünnepnap egységes elbírálását szabályozza.

A d) pont első és második bekezdése, valamint a harmadik bekezdés első mondata a megelőző szerződés d) pontjának kezdetével szószerint megegyezik.

A 4. cikk d) pontjának 3. bekezdése azt az újítást tartalmazza, hogy az elsőbbségi bizonylat az elsőbbségi nyilatkozatot tartalmazó beadvány beadásától számított három hónap alatt nyújtható be. A tapasztalat azt mutatja, hogy ilyen határidő adása kívánatos, mert jelenleg ilyen határidő hiányában a sokszor nehezen beszerezhető elsőbbségi bizonylat beadására esetenként szoktak határidőt kérni, ami a feleknek felesleges költséget, a hatóságoknak pedig felesleges munkát okoz.

Az e) pont — az említett zárójegyzőkönyvvel összhangban — azt mondja ki, hogyha egy ipari mustra vagy mintának benyújtása esetében az elsőbbség egy előzőleg benyújtott használati mintára van alapítva, az elsőbbségi határidő az ipari mustra szerint számíthat, továbbá azt, hogy használati minta és szabadalom elsőbbség szempontjából egy tekintet alá esik.

Ezeknek a szabályozását szükségessé teszi az a megkülönböztetés, ami az elsőbbségi határidő szempontjából a használati minta és az ipari mustra közt a c) pont szerint fennáll.

A 4. cikk f) pontja arról az esetről rendelkezik, amikor a bejelentő többféle elsőbbséget igényel, vagy össze nem foglalható találmányokat közös beadványban jelent be ott, ahol a hazai jogszabályok ezt meg nem engedik. A rendelkezés szerint ilyen esetben a bejelentőnek módot kell nyújtani arra, hogy bejelentését — az eredeti bejelentés iktatási napjának és az elsőbbségi igénynek megtartásával — szétválaszthassa. A m. kir. szabadalmi bíróság gyakorlata ilyenkor a bejelentőt a szétválasztásra záros határidő kitézése mellett felhívja és ha a szétválasztás a határidő alatt megtörténik, akkor az újabb bejelentések az eredeti bejelentések iktatási napját megtartják és természetesen az elsőbbség is ezen az alapon nyer elbírálást. A 4. cikk f) pontja tehát a magyar gyakorlatnak teljesen megfelelő jogszabályt tartalmaz.

A szerződő országok attól, aki elsőbbségi nyilatkozatot tesz, a korábban benyújtott bejelentés (leírás, rajz stb.) másolatát követelhetik. Ez a másolat, amelyet ama hatóság, amelynél az eredeti kérvény benyújtatott, azonossága tekintetében igazolási záradékkal lát el, minden további hitelesítés alól mentes és annak benyújtási határideje ez utóbbi bejelentéstől számítandó három hónap. Követelhető, hogy a másolathoz a hatóságnak a bejelentés napját igazoló bizonyítványa és ennek fordítása mellékelve legyen.

Az elsőbbségi nyilatkozatra vonatkozólag a bejelentés benyújtásának időpontjában egyéb alakiságok nem kívánhatók. Mindegyik szerződő ország maga fogja a jelen cikkben megszabott alakiságok be nem tartásának következményeit megállapítani a nélkül, hogy ezek a következmények az elsőbbségi jog elvesztésén túl terjedhetnének.

Később más igazolások is követelhetők.

e) Ha valamely országban ipari mustra vagy minta benyújtása esetében az elsőbbség egy előzőleg benyújtott használati mintára van alapítva, az elsőbbségi határidő tartama azonos lesz az ipari mustrák és minták számára megállapított határidővel.

Ezenfelül valamely országban használati minta bejelentésénél a korábbi szabadalmi bejelentésre vonatkozó elsőbbség igénybevehető és viszont.

f) Abban az esetben, ha egy szabadalmi bejelentésben többféle elsőbbség igényeltetik, avagy ha a bejelentés az elővizsgálat megállapítása szerint több össze nem foglalható találmányt tartalmaz, a hatóság legalább is arra adjon módot a bejelentőnek, hogy a hazai szabályok figyelembevételével mellett bejelentését szétválaszthassa, amikor is az ekkép előállott külön bejelentések megtartják az eredeti bejelentésnek iktatási napját és — ha lehetséges — az elsőbbségi jog kedvezményét.

4/b) cikk.⁽¹⁾ A különböző szerződő országokban az Unióhoz tartozó országok polgárai részéről kért szabadalmak függetlenek azoktól a szabadalmaktól, amelyek ugyanarra a találmányra az Unióhoz tartozó vagy nem tartozó egyéb országokban szereztettek.

Ezt a rendelkezést minden korlátozás nélkül, nevezetesen úgy kell érteni, hogy az elsőbbségi határidőn belül bejelentett szabadalmak mind a semmiség, és megvonási okok szempontjából, mind a rendes oltalmi idő szempontjából függetlenek.

Ez a rendelkezés alkalmazást nyer az életbelépésének időpontjában fennálló összes szabadalmakra.

Ugyanez áll újabb országok belépésének esetében a belépés időpontjában egyik és másik részen fennálló szabadalmakra nézve is.

5. cikk.⁽²⁾ Ha az Unióhoz tartozó országok egyikében vagy másikában

(1) (M. i.) A 4/b) cikk első bekezdése lényegében, többi része pedig szószerint megegyezik a megelőző főegyezmény 4/b) cikkével.

(2) (M. i.) Az 5. cikk első bekezdése változatlan.

A megelőző főegyezmény 5. cikkének második bekezdése a gyakorlási kényszer szankciója-képpen azt engedte meg, hogy a letételtől számított három év eltelte után a szabadalom gyakorlatbavétel hiánya miatt megvonható, ha a szabadalomtulajdonos a gyakorlatbavétel elmulasztását nem igazolta.

A főegyezmény e szankció alkalmazhatóságának előfeltételéül megszabja azt, hogy a megvonás csak akkor foghat helyt, ha a gyakorlási kényszerre vonatkozó visszaéléseket kényszerlicenciákkal megelőzni nem sikerülne. Ez a fontos újítás számos érveléssel támasztható alá. A szabadalom adásának egyik célja az, hogy a hazai ipar fejlesztesse, mert szabadalmazott iparcikk gyártására érdemes berendezkedni. Ámde ha a belföldi gyakorlás elmulasztásának első és egyetlen következményeként a megvonást alkalmazzuk, ezáltal a gyártás azonnal teljesen felszaba-

előállított tárgyakat a szabadalomtulajdonos bevisz abba az országba, ahol a szabadalmat engedélyezték, ez nem vonja maga után a szabadalom elvesztését.

Mindazonáltal a szerződő országok mindegyikének jogában áll a szükségeselemeknek mutatózó törvényes rendszabályokat meghozni a végből, hogy elejét vegye oly esetleges visszaéléseknek, amelyek a szabadalom adta kizárólagossági jogból — például a gyakorlatba vételnek az elmulasztása következtében — folyhatnának.

Ezek a rendszabályok azonban csak abban az esetben irányulhatnak a szabadalom megvonására, ha kényszerengedélyekkel nem sikerülne az említett visszaéléseket megelőzni.

Ily természetű rendszabályok semmi esetre sem sújthatják a szabadalmat engedélyezési napjától számítandó három éven belül, sem pedig ha a szabadalomtulajdonos mulasztását jogos mentséggel igazolta.

Az ipari mustrák és minták oltalma semmi néven nevezendő megvonással nem sújtható azon a címen, hogy az oltalom tárgyával azonos árucikkek az ország területére behozattak.

A jog elismerése céljából nem kívántatik meg, hogy az oltalmazandó árun bárminemű jelzés vagy iktatószámra való utalás fel legyen tüntetve.

Abban az esetben, ha valamely országban a bejegyzett védjegy használata kötelező, a védjegy nem törölhető, csak ha méltányos határidő eltelt és az érdekelt fél mulasztásának okait nem igazolta.

5/b) cikk.⁽¹⁾ Az ipari tulajdonjogok fenntartására vonatkozó díjak fizetésére legalább további három hónapi határidőt kell engedélyezni, mégpedig pótdíj kivétele mellett, ha a hazai törvényhozás ilyent előír.

A találmányi szabadalmakra vonatkozólag a szerződő országok ezenfelül kötelezik magukat, hogy vagy kitolják a díjfizetési határidőt legalább hat hónapra, vagy pedig gondoskodnak arról, hogy a díjfizetés elmulasztása miatt érvényét veszített szabadalmak újból föléledhessenek, amely rendelkezések feltételeinek megállapítása a belső törvényhozás hatáskörébe tartozik.

dulna és a belföldi szükségletet külföldi behozatallal lehetne kielégíteni akkor is, ha volna olyan belföldi vállalat, amely kényszerlicencia elnyerése esetén azt belföldi gyártás útján képes volna fedezni. A hazai ipar érdekében tehát nagyon kívánatos a kényszerlicencia intézményének a meghonosítása.

Ezt szabályozza az 5. cikk 3—4. bekezdése.

Az 5. bekezdés az eddigi jogállapot fenntartásával az ipari mustrákat és mintákat kifejezetten kiveszi a gyakorlati kényszer alól, a 6. bekezdés pedig — ugyancsak az eddigi jogállapotnak megfelelően — kimondja, hogy a jog elismerése céljából az oltalmazandó árun bárminemű jelzés vagy iktatószámra utalás nem kívántatik meg, a 7. bekezdés végül megállapítja, hogy amely országban a bejegyzett védjegy használata kötelező, ott sem lehet gyakorlatbavétel elmulasztása miatt a védjegyet törölni, csak ha a gyakorlatbavételre adott méltányos határidő eltelt és a védjegy-tulajdonos a gyakorlatbavétel elmulasztását törvényszerű mentséggel nem igazolta. A védjegy fennmaradásához ugyanis olyan nagy érdekek fűződhetnek, amelyek a védjegy-tulajdonos kímélését indokolják.

(1) (M. i.) Rendkívül sok panasz merült fel a miatt, hogy az ipari tulajdon fenntartására vonatkozó díjak fizetésének határideői rövidek, és így a főgyezmény közóhajnak tesz eleget az 5/b) cikknek azzal a rendelkezésével, hogy ezek a díjak az esedékesség után 3 hónap alatt fizethetők. Érdekében áll ez a hazai oltalomtulajdonosoknak is, akik az oltalmat így könnyebben és biztosabban tarthatják fenn, de szolgálja a rendelkezés a m. kir. kincstár érdekeit is, mert ily módon díjak fejében több külföldi pénz kerül ide.

A szabadalmi díjak fizetési határideje a gyakorlat tapasztalatai szerint olyan rövidnek bizonyult, hogy a konferencia a szabadalmi díjfizetés további könnyítéséről is kívánt gondoskodni, ami a megelőző bekezdés indokai szerint helyes is. A főgyezmény a belső törvényhozásoknak kétféle eszköz közt enged választást, az egyik a díjfizetési határidőnek legalább 6 hónapra való kitolása, a másik pedig a díjfizetés elmulasztása miatt érvényüket veszített szabadalmak újból való felélesztése.

5/c) cikk.⁽¹⁾ A szerződő országok egyikében sem tekintendő szabadalom-sértésnek :

1. Az Unió többi országainak hajóin az illető szabadalom tárgyával azonos oly eszközöknek alkalmazása, amelyek magára a hajótestre, a gépekre, kötélzetre, hajófelszerelésre és más járulékos alkatrészekre vonatkoznak, ha ezek a hajók csak időlegesen vagy esetlegesen hatolnak be az illető ország vizeire, föltéve mindazonáltal, hogy fenti eszközök kizárólag az illető hajó céljait szolgálják.

2. A szabadalom tárgyául szolgáló oly eszközök alkalmazása az Unió többi országaiban, amelyek légi vagy szárazföldi járművek gépalkatrészeire vagy működtetési módjára vonatkoznak vagy ezen gépek járulékos alkatrészét képezik, föltéve, hogy ezen járművek csak időlegesen vagy esetlegesen hatolnak be ezen ország területére.

6. cikk.⁽²⁾ A származási országban szabályszerűen bejegyzett gyári vagy kereskedelmi védjegy az Unió többi országaiban úgy, amint van, bejegyzendő és oltalmazandó.

Mindazonáltal visszautasíthatók vagy érvényteleníthetők :

1. Azok a védjegyek, amelyek harmadik személyek szerzett jogait sérthetik abban az országban, ahol az oltalmat igénylik.

2. Azok a védjegyek, amelyeknek nincsen semmi megkülönböztető jellegük, avagy kizárólag olyan jelekből vagy megjelölésekből állanak, amelyek a kereskedelemben az áru fájának, minőségének, mennyiségének, rendeltetésének, értékének, származási helyének vagy az előállítás idejének megjelölésére szolgálhatnak, vagy amelyek köznyelven vagy azon ország kereskedelmének tisztességes és állandó szokásai szerint, ahol az oltalmat igénylik, használatossá váltak.

Valamely védjegy megkülönböztető jellegének megítélésénél figyelembe kell venni az összes ténykörülményeket, különösen a védjegy használatának időtartamát.

3. Azok a védjegyek, amelyek a közerkölcsöt vagy közrendet sértik.

Magától értetődik, hogy a védjegy nem tekinthető a közrendet sértőnek abból az egyedüli okból, hogy az illető védjegy nem felel meg a védjegy-törvény valamely rendelkezésének, kivéve természetesen azt az esetet, ha az említett rendelkezés maga is a közrendre vonatkozik.

Származási országnak kell tekinteni :

(1) (M. i.) Az 5 c) cikk azzal a rendelkezésével, mellyel a szabadalomsértésből a szárazföldi, vízi és légi járművek bizonyos eszközeit és járulékos alkatrészeit kizárja, feltéve, hogy azok kizárólag a jármű céljait szolgálják és hogy a jármű csak időlegesen vagy esetlegesen hatol be az Unió valamelyik országának a területére, a magyar szabadalmi törvény 13. §-ának szellemében jár el.

(2) (M. i.) A 6. cikk első két bekezdése azonos a washingtoni főegyezmény vonatkozó részeivel és a zárójegyzőkönyv utolsó megegyezésével.

Ezután a cikk a «származási ország» fogalmát adja meg és a főtelep helyett a «komolyan számbavehető» telepről szól úgy, mint a 3. cikkben.

Ennek a fogalomnak a pontos meghatározása sok félremagyarázásnak veszi elejét.

Kimondja továbbá ez a cikk, hogy a védjegynek a származási országban történő megújítása nem kötelez egyéb megújításokra, és hogy a védjegy elsőbbségét nem érinti az, ha a származási országban a lajstromozás a 4. cikkben említett határidő után foganatosított. Ez a rendelkezés a védjegytulajdonos számára további könnyítést tartalmaz, ami a védjegy fenntartásához fűződő nagy érdekekkel indokolható.

A 6. cikk utolsó bekezdése a megelőző egyezmény zárójegyzőkönyvével egyezően kimondja, hogy a védjegy bejelentőjétől a származási ország illetékes hatósága által kiállított lajstromozási bizonyítványt lehet követelni, amely bizonyítvány — úgy, mint a 4. cikk d) pontjában említett elsőbbségi irat — hitelesítésre nem szorul.

Az Unióhoz tartozó azt az országot, amelyben a bejelentőnek tényleges és komolyan számbavehető ipari vagy kereskedelmi telepe van és ilyenek nemlétében az Unióhoz tartozó azt az országot, amelyben a lakóhelye van, és ha nincs lakóhelye az Unióhoz tartozó országok egyikében sem, akkor azt az országot, amelynek állampolgára, föltéve, hogy az Unióhoz tartozó országok egyikének állampolgára.

A védjegy lajstromozásának a származási országban való megújítása semmi esetre sem jár azzal a kötelezettséggel, hogy az illető védjegy lajstromozása az Uniónak azokban az országaiban is megújíttassék, amelyekben a védjegy belajstromoztatott.

A 4. cikkben említett határidőben letett védjegy az elsőbbség kedvezményét még abban az esetben is megtartja, ha a származási országban a lajstromozás az említett határidő eltelte után foganatosított.

Az 1. bekezdésben foglalt rendelkezés nem zárja ki azt a jogot, hogy a bejelentőtől a származási ország illetékes hatósága által kiállított szabályszerű lajstromozási bizonyítványt lehessen követelni, amely bizonyítvány azonban minden hitelesítés alól mentes.

6/b) cikk.⁽¹⁾ A szerződő országok kötelezik magukat, hogy amennyiben jogszabályaik megengedik, hivatalból vagy pedig az érdekelt kérelmére megtagadják vagy hatálytalanítják az olyan gyári vagy kereskedelmi védjegy lajstromozását, amely összetévesztésre alkalmas lemásolása vagy utánzása oly védjegynek, amelyről a belajstromozó ország illetékes hatóságának véleménye szerint ebben az országban köztudomású, hogy ez a védjegy már egy másik szerződő ország polgárának a tulajdona és azonos vagy hasonló áruk megjelölésére szolgál.

Az ilyen védjegy törlésének kérelmezésére legalább három évi határidőt kell engedélyezni. A lajstromozás időpontja egyúttal kezdőpontja az említett határidőnek.

Rosszhiszemű kérelemre belajstromozott védjegyek törlésének kérelmezése azonban nincs határidőhöz kötve.

6/c) cikk.⁽²⁾ A szerződő országok megállapodnak abban, hogy bármely szerződő ország címereinek, zászlóinak és egyéb állami jelvényeinek, az általuk elfogadott hivatalos ellenőrzési és hitelesítési jegyeknek és bélyegeknek, valamint ezek mindennemű heraldikai utánzatainak az illetékes ható-

(1) (M. i.) A 6 b) cikk kimondja, hogy a rosszhiszemű kérelemre belajstromozott védjegyek törlése bármikor kérhető és hogy a lajstromozástól számított 3 év alatt előterjesztett kérelemre törölni kell az olyan — nem rosszhiszemű kérelemre — belajstromozott védjegyet is, amely alkalmas arra, hogy összetévesztessék olyan védjeggyel, amelyről köztudomású, hogy egy másik szerződő ország honosának a tulajdona és azonos vagy hasonló áruk megjelölésére szolgál.

Ez a rendelkezés azt eredményezi, hogy a rosszhiszemű kérelemre belajstromozott védjegy egyáltalában, a jóhiszemű kérelemre belajstromozott, de összetévesztésre alkalmas pedig a lajstromozástól számított három év elteltéig nem ad biztos oltalmat, ami az üzleti tisztesség és megbízhatóság szempontjából nagyon jelentős haladás és így elfogadása kívánatos.

(2) (M. i.) A 6 c) cikk a címerek, zászlók és egyéb államjelvények, valamint hivatalos jelek és jelzések kölesönös védelmét szabályozza, oly módon, hogy azoknak védjegyeken engedély nélkül való használatát a szerződő országok megakadályozzák.

E megállapodás hatályosabb alkalmazhatása végett a berni iroda útján az országok közlik egymással azoknak a jelvényeknek, jeleknek és jelzéseknek a jegyzékét, amelyeket a most elhatározott védelemben részesíteni kívánnak. Bizonyos vonatkozásban ennek a rendelkezésnek visszaható ereje is van rosszhiszeműség esetében.

Ez a rendelkezés, amely azért szükséges, mert nélküle az áru eredetére vonatkozó megtevesztés lehetősége nagyobb mértékben forog fenn, már a washingtoni konferencia zárójegyzőkönyvében is említve van.

ságok engedélye nélkül, akár gyári vagy kereskedelmi védjegyként, akár ezek alkotó elemeiként való lajstromozását megtagadni vagy hatálytalanítani, azok használatát pedig megfelelő rendszabályokkal megtiltani fogják.

A hivatalos ellenőrzési és hitelesítési jegyek és bélyegek használatának tilalma csak abban az esetben fog fennállani, ha az azokat tartalmazó védjegyeket azonos vagy hasonló áruk megjelölésére kívánják használni.

A szerződő országok ezeknek a rendelkezéseknek alkalmazhatása céljából megállapodnak abban, hogy a berni nemzetközi iroda útján egymással kölcsönösen közölni fogják a jegyzékét azoknak az állami jelvényeknek, hivatalos ellenőrzési és hitelesítési jegyeknek és bélyegeknek, amelyeket feltétlenül vagy bizonyos korlátok között ennek a cikknek a védelme alá helyezni óhajtanak. Az ezen a jegyzéken tett utólagos változtatásokról a szerződő országok egymást ugyanilyen módon értesítik. Mindegyik szerződő ország a közölt jegyzékeket kellő időben a nyilvánosság rendelkezésére fogja bocsátani.

Mindegyik szerződő országnak jogában van esetleges észrevételeit a közlés vételétől számított 12 hónapon belül a berni nemzetközi iroda útján az érdekelt országhoz juttatni.

A közismert állami jelvények tekintetében az első bekezdésben megállapított szabályok csakis azokra a védjegyekre nyernek alkalmazást, amelyeket a jelen egyezmény aláírása után lajstromoztak.

A nem közismert állami jelvények, valamint a hivatalos jegyek és bélyegek tekintetében fenti rendelkezések csakis azokra a védjegyekre nyernek alkalmazást, amelyeket a 3. bekezdésben szabályozott közlés kézhezvételét követő két hónap eltelte után lajstromoztak.

Rosszhiszeműség esetében a szerződő országok még a jelen egyezmény aláírása előtt lajstromozott azokat a védjegyeket is törölhetik, amelyek állami jelvényeket, jegyeket és bélyegeket tartalmaznak.

Bármelyik szerződő ország állampolgárai, akik saját országuk állami jelvényeinek, jegyeinek és bélyegeinek használatára jogosultak, ezeket még abban az esetben is használhatják, ha azok egy másik országnak állami jelvényeihez, jegyeihez és bélyegeihez hasonlóak.

A szerződő országok kötelezik magukat, hogy meg fogják tiltani a kereskedelmi forgalomban nem engedélyezett más országbeli címereknek a használatát, ha ez a használat az illető árucikk származása tekintetében megtevéstésre adhatna alkalmat.

Az előző rendelkezések nem szolgálhatnak akadályául annak, hogy az egyes országok a 6. cikk 2. bekezdésének 3. pontja alkalmazásával visszautasíthassák vagy megsemmisíthessék az olyan védjegyeket, amelyek jogosulatlanul állami címereket, zászlókat, rendjeleket és más állami jelvényeket, vagy az Unió egyik országa által elfogadott hivatalos jegyeket és bélyegeket tartalmaznak.

7. cikk. Annak az árunak természete, amelyre a gyári vagy kereskedelmi védjegyet alkalmazni kell, semmi esetben sem szolgálhat akadályul a védjegy belajstromozására.

7/b) cikk. A szerződő országok kötelezik magukat, hogy olyan egyesülések védjegyeit, amelyeknek fennállása a származási ország törvényével nem ellenkezik, belajstromozásra elfogadják és oltalmazni fogják akkor is, ha ezeknek az egyesüléseknek ipari vagy kereskedelmi telepük nincs.

Mindazonáltal mindegyik ország maga állapítja meg azokat a különleges feltételeket, amelyek alatt valamely egyesülésnek megengedi, hogy védjegyeit oltalom alá helyezhesse.

8. cikk. A kereskedelmi név, a bejelentés vagy beajstromozás kötelezettsége nélkül, az Uniohoz tartozó minden országban oltalomban részesül, tekintet nélkül arra, hogy alkotó eleme-e valamely gyári vagy kereskedelmi védjegynek vagy sem.

9. cikk.⁽¹⁾ Minden áru, amely valamely gyári vagy kereskedelmi védjeggyel avagy kereskedelmi névvel jogosulatlanul van ellátva, a bevitelkor lefoglalás alá esik az Unióhoz tartozó mindazokban az országokban, ahol e védjegynek vagy kereskedelmi névnek törvényes oltalomra igénye van.

A lefoglalást foganatosítani fogják abban az országban is, ahol az árut a megjelöléssel jogosulatlanul ellátták, vagy abban az országban, ahová az árut bevitték.

Lefoglalásának mindegyik ország belső törvényhozásának megfelelően akár az ügyészségnek, akár bármely más illetékes hatóságnak, akár valamely érdekelt félnek, természetes vagy jogi személynek kérelmére lesz helye.

A hatóságok nem kötelesek a lefoglalást teljesíteni abban az esetben, ha az árut az országon átviszik.

Ha valamelyik ország törvényhozása a bevitelkor való lefoglalást nem engedi meg, a lefoglalást a beviteli tilalom vagy a belföldön foganatosítandó lefoglalás helyettesíti.

Ha valamelyik ország törvényhozása sem a bevitelkor való lefoglalást, sem a beviteli tilalmat, sem a belföldön való lefoglalást nem engedi meg és addig is, míg az erre vonatkozó törvényes rendelkezéseket megfelelően nem módosítják, e rendszabályok helyébe azok a jogcselekmények és eszközök lépnek, amelyeket ily ország törvénye hasonló esetben a belföldieknek biztosít.

10. cikk. Az előbbi cikk rendelkezései alkalmazást nyernek mindazokra az árukra, amelyek a származás megjelöléseként valamely meghatározott hely vagy ország nevével hamisan vannak ellátva, ha az illető megjelölés valamely költött vagy csalárd szándékkal bitortolt kereskedelmi névvel kapcsolatban fordul elő.

Minden esetben érdekelt félnek kell elismerni minden termelőt, gyárost vagy kereskedőt, legyen az akár természetes, akár jogi személy, aki ily áru termelésével, gyártásával vagy forgalombahozatalával foglalkozik és akinek akár magán a származás helyéül hamisan megjelölt helyen, akár azon a vidéken, ahol ez a hely fekszik, akár abban a hamisan megjelölt országban telepe van.

10/b) cikk.⁽²⁾ A szerződő országok kötelezik magukat, hogy az Unióhoz tartozó országok polgárainak a tisztességtelen verseny ellen hathatós oltalmat biztosítanak.

(1) (M. i.) A 9. cikk a lefoglalást a megelőző főegyezménnyel egyezően szabályozza és csak a bekezdések sorrendjét cseréli fel.

(2) (M. i.) A megelőző főegyezmény 10/b) cikke a jelen főegyezmény 10/b) cikkének első bekezdése. A cikk további során meghatározza és részletezi azokat a cselekedeteket, amelyek tisztességtelen verseny tényálladékának megállapítására alkalmasak. A tisztességtelen versenyről szóló 1923 : V. t.-c. ezeknek a követelményeknek megfelel, a 10/b) cikk elfogadása tehát kívánatos, mert ezáltal más szerződő országok is a mienkéhez hasonló tartalmú törvény hozatalára ösztönözhetnek.

A tisztességtelen verseny tényálladékát megállapítja minden a verseny terén elkövetett cselekedet, mely az iparban és kereskedelemben becsületesnek elismert szokásokkal ellenkezik.

Megtiltandók nevezetesen :

1. Mindenféle olyan természetű cselekedetek, amelyek alkalmasak arra, hogy általuk az áru a versenytárs árujával valamilyen módon összetévesztessék.

2. Valótlan hivatkozások a kereskedői tevékenység terén, amelyek a versenytárs árujának jó hírnevét csorbíthatják.

10/c) cikk.⁽¹⁾ A szerződő országok kötelezik magukat, hogy az Unió többi országainak polgárai részére biztosítják mindazokat a törvényes jogsegélyeket, amelyek alkalmasak arra, hogy a 9., 10. és 10/b) cikkekben említett cselekmények eredményesen megtoroltassanak.

Ezenfelül kötelezik magukat oly rendszabályok hozatalára, amelyek az érdekelt ipart és kereskedelmet képviselő, a hazai törvények által egyébként megengedett testületeknek és egyesüléseknek módot nyújtanak arra, hogy a bíróságokat és a közigazgatási hatóságokat igénybe vehessék mindama cselekedetek megtorlása végett, amely cselekedetek a 9., 10. és 10./b) cikkekben fel vannak említve, és pedig oly mértékben, amint azt annak az országnak a törvénye, amely országban a jogsegély igénybe vétetik, ezen ország testületeinek és egyesüléseinek megengedi.

11. cikk.⁽²⁾ A szerződő országok belföldi törvényeiknek megfelelő időleges oltalmat nyújtanak a szabadalmazható találmányoknak, a használati mintáknak, valamint a kereskedelmi és gyári védjegyeknek azokon az árukon, amelyek bármelyikük területén rendezett hivatalos vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállításokon közszemlére kitétetnek.

Ez az időleges oltalom nem hosszabbítja meg a 4. cikkben említett határidőket. Ha utóbb az elsőbbségi jog igényeltetnék, minden ország hatóságának módjában lesz a határidő kezdetéül az árucikknek a kiállítás területére való behozatalának időpontját megállapítani.

Minden országnak joga lesz a kiállított árucikk azonosságának és a kiállításra való behozatal időpontjának igazolására az általa szükségesnek talált bizonyítékokat követelni.

12. cikk.⁽³⁾ A szerződő országok mindegyike kötelezi magát, hogy az ipari tulajdon védelmére külön hivatalt és a találmányi szabadalmak, a használati minták, az ipari mustrák és minták, valamint a gyári és kereskedelmi védjegyek nyilvánosságra juttatása végett központi bejelentési hivatalt rendez be.

(1) (M. i.) A 10/c) cikk arról gondoskodik, hogy az Unió minden egyes országa a saját polgárai részére nyújtottal azonos jogsegélyt biztosítson az Unió többi országai honosainak a hamis védjegy- vagy névvel ellátott, továbbá a hamis származási hellyel megjelölt áruk, nemkülönben a tisztességtelen verseny üldözése körül.

Az üzleti tisztesség védelme szempontjából ennek a rendelkezésnek az elfogadása nagyon kívánatos.

(2) (M. i.) A 11. cikk a hivatalos vagy hivatalosan elismert nemzetközi kiállítások kapcsán nyújtandó időleges oltalomnak a megelőző főegyezmény 11. cikkében meghatározott terjedelemben való részletesebb szabályozását nyújtja.

A mi 1911 : XI. t.-cikkünk és a végrehajtásáról szóló 30,500/1911. K. M. számú kereskedelemügyi miniszteri rendelet ezt a kérdést teljesen az elfogadásra ajánlott cikknek megfelelően szabályozza.

(3) M. i.) A 12. cikk csak annyiban tér el a megelőző főegyezmény 12. cikkétől hogy a központi bejelentési hivatal időszaki hivatalos lapjának kiadatását kötelezőleg mondja ki.

Ez a hivatal időszaki hivatalos lapot fog kiadni.

13. cikk.⁽¹⁶⁾ A Bernben «Nemzetközi iroda az ipari tulajdon védelmére» elnevezéssel felállított nemzetközi hivatal a svájci szövetség kormányának magas főnhatósága alá helyeztetik, amely kormány ennek az irodának szervezetét szabályozza és működésére felügyel.

A nemzetközi irodának hivatalos nyelve a francia.

A nemzetközi iroda egybegyűjt mindennemű az ipari tulajdon védelmére vonatkozó közleményt, azokat összesíti és kiadja. Foglalkozik továbbá az Uniót érdeklő közhasznú tanulmányokkal, és az egyes hatóságok által rendelkezésre bocsátott adatok felhasználásával az Uniót illető kérdésekről francianyelvű időszaki lapot ad ki.

Mind ennek a lapnak számai, mind pedig a nemzetközi iroda által kiadott egyéb iratok az Unióhoz tartozó országok hatóságai közt az alább megjelölt hozzájárulási egységek számának arányában szétosztandók. Azokért a példányokért vagy iratokért, amelyeket ezenfelül akár az említett hatóságok, akár egyesületek vagy magánszemélyek kívánnak, külön kell fizetni.

A nemzetközi irodának mindenkor rendelkezésére kell állnia az Unió országainak a végből, hogy az ipari tulajdon ügyeinek nemzetközi intézésére vonatkozó kérdésekben megadja nekik mindazokat a különleges felvilágosításokat, amelyekre netán szükségük lehetne. A nemzetközi iroda igazgatója működéséről évi jelentést szerkeszt, amelyet az Unió összes országainak megküld.

A nemzetközi iroda költségeit a szerződő országok közösen viselik. Újabb intézkedésig ezek a költségek semmiesetre sem haladhatják meg az évi százhúszezer svájci frankot. Ez az összeg szükség esetén a 14. cikkben említett értekezlet valamelyikének egyhangú határozatával felemelhető.

Annak meghatározása végett, hogy e költségek teljes összegéhez az egyes országok minő résszel tartoznak hozzájárulni, úgy a szerződő országok, valamint azok, amelyek az Unióhoz utólagosan csatlakoznak, hat osztályba soroztatnak, amelyek mindegyike az egységek bizonyos számának arányában járul a költségekhez, és pedig:

az	1. osztály	25	egységgel
a	2. «	20	«
a	3. «	15	«
a	4. «	10	«
az	5. «	5	«
a	6. «	3	«

Ezeket a tényező számokat szorozni kell az egyes osztályokba tartozó országok számával és az így nyert szorzatok összege adja meg az egységeknek azt a számát, amellyel az összes kiadás elosztandó. A hányados lesz azután a kiadási egységre eső számszerű összeg.

A szerződő országok mindegyike megjelöli belépésekor azt az osztályt, amelybe sorozását kívánja.

(1) (M. i.) Ez a cikk a megelőző főegyezmény 13. cikkével azonos, csupán az iroda költségeinek legmagasabb összegét emeli fel 120,000 svájci frankra, és megállapítja azt is, hogy ez az összeg uniós konferencia egyhangú határozatával felemelhető.

A svájci szövetség kormánya a nemzetközi iroda kiadásait ellenőrzi, a szükséges előleget utalványozza és összeállítja az évi számadást, amelyet valamennyi többi hatósággal közölni kell.

14. cikk. A jelen egyezményt időszakonként át kell vizsgálni abból a célból, hogy rajta oly javítások történjenek, amelyek az Unió rendszerének tökéletesebbé tételére alkalmasak.

E végből időről-időre a szerződő országok valamelyikében ezeknek az országoknak kiküldöttei értekezletre gyűlnek össze.

Annak az országnak hatósága, ahol az értekezletet tartani fogják, előkészíti a nemzetközi iroda közreműködésével ennek az értekezletnek munkálatait.

A nemzetközi iroda igazgatója az értekezlet ülésein jelen van és tanácskozásaikban szavazati jog nélkül résztvesz.

15. cikk. Megegyezés áll fenn arranéze, hogy a szerződő országok kölcsönösen fenntartják maguknak azt a jogot, hogy egymás között az ipari tulajdon védelmére külön megállapodásokat létesíthessenek, feltéve, hogy ezek a jelen egyezmény rendelkezéseivel nem ellenkeznek.

16. cikk. Azok az országok, amelyek a jelen egyezményben részt nem vettek, kívánságukra ahhoz utólag csatlakozhatnak.

Ez a csatlakozás diplomáciai úton a svájci szövetség kormányával és e kormány által az összes többi kormányokkal közlendő.

A csatlakozás teljes joghatállyal hozzájárulást jelent az egyezményben foglalt valamennyi rendelkezéshez és az egyezményben kikötött összes előnyök megszerzését eredményezi; a csatlakozás a svájci kormány által az Unióhoz tartozó többi országnak adott értesítés elküldésétől számított egy hónap múlva válik joghatályossá, kivéve, ha a csatlakozó ország valamely későbbi határidőt jelölne meg.

16/b) cikk. A szerződő országok a jelen egyezményhez gyarmataik, birtokaik és a fennhatóságuk vagy védnökségük alatt álló országok, vagy a nemzetek szövetségének megbízása alapján általuk igazgatott területek vagy ezeknek egynémelyike tekintetében a jelen egyezményhez bármikor csatlakozhatnak.

E végből vagy általános nyilatkozatot tehetnek, amely összes gyarmataiknak, birtokaiknak és a fennhatóságuk vagy védnökségük alatt álló országoknak és az 1. bekezdésben említett területeknek csatlakozását magában foglalja, akár külön megnevezhetik azokat, amelyekre a csatlakozás kiterjed, akár pedig azoknak a megjelölésére szorítkozhatnak, amelyeket a csatlakozásból kizárnak.

Ez a csatlakozás írásban közölni fog a svájci szövetség kormányával és e kormány által az összes többi kormányokkal.

A szerződő országok ugyanilyen feltételek mellett fel is mondhatják az egyezményt gyarmataik, birtokaik, a fennhatóságuk vagy védnökségük alatt álló országok, vagy az 1. bekezdésben említett területek vagy ezek egynémelyike tekintetében.

17. cikk. A jelen egyezményben foglalt kölcsönös kötelezettségek hatályossága azoknak az alakiságoknak és szabályoknak betartásától függ, amelyeket az illető szerződő országok alkotmányát szabályozó törvények netalán megszabnak; a szerződő országok kötelezik is magukat, hogy az e végből szükséges lépéseket a lehető legrövidebb idő alatt megteszik.

17/b) cikk. Az egyezmény határozatlan időn át, a felmondás napjától számítandó egy év lejártáig marad érvényben.

A felmondást a svájci szövetség kormányához kell intézni. Ha csak arra az országra terjed ki, amelytől származik; a többi szerződő országra nézve az egyezmény továbbra is érvényben marad.

18. cikk.⁽¹⁾ A jelen egyezmény megerősítendő és a megerősítő okiratokat Hágában legkésőbb 1928. évi május hó 1-én kell letenni. Az egyezmény azon országok között, amelyek megerősítették, e határidő leteltét követő egy hónap múlva lép életbe. Mindazonáltal abban az esetben, ha legalább hat ország már korábban megerősíti azt, úgy a jelen egyezmény, ezek között az országok között attól az időponttól számítandó egy hónap múlva lép életbe, amikor a svájci szövetségi kormány a hatodik megerősítési okmány letételét velük közli, azokra az országokra nézve pedig, amelyek csak ezután erősítik meg az egyezményt, minden egyes megerősítés megtörténtéről szóló értesítéstől számítandó egy hónap múlva lép életbe.

Jelen egyezmény azon országok közötti viszonylatokban, amelyek megerősítették, helyettesíti az 1883. évi Párizsban kelt és 1911. június hó 2-án Washingtonban átvizsgált egyezményt és a zárójegyzőkönyvet, amelyek hatályban maradnak az azon országok közötti viszonylatokban, amelyek a jelen egyezményt nem erősítették meg.

19. cikk. Jelen egyezmény egyetlenegy példányban íratik alá, amely Németalföld kormányának irattárában helyeztetik el. Ez a kormány egy-egy hiteles másolatot fog küldeni a szerződő országok kormányainak.

Minek hitelével a meghatalmazottak a jelen egyezményt aláírták.

Kelt Hágában egyetlenegy példányban 1925. évi november hó hatodikán.

Következnek az aláírások.

II. A gyári vagy kereskedelmi védjegyek nemzetközi belajstromozása tárgyában 1891. évi április hó 14-én kelt madridi megállapodásnak Brüsszelben 1900. évi december hó 14-én, Washingtonban 1911. évi június hó 2-án és Hágában 1925. évi november hó 6-án átvizsgált szövege.

Az alulírottak, akiket kormányaik kellően meghatalmaztak, közös egyetértéssel a következő szövegben állapodtak meg, amely a Madridban 1891. évi április hó 14-én aláírt és Washingtonban 1911. évi június hó 2-án átvizsgált egyezménynek helyébe fog lépni, úgymint:

1. cikk.⁽²⁾ A szerződő országok mindegyikének polgárai a származási országban lajstromozott gyári vagy kereskedelmi védjegyeik oltalmát biztosíthatják maguknak valamennyi többi országban, ha azokat a származási ország hatóságának közvetítésével a berni nemzetközi irodánál bejelentik.

A származási ország fogalmának meghatározása szempontjából az ipari

(1) (M. i.) A 18. cikk szerint a főegyezményt megerősítő okiratokat Hágában 1928. május 1-ig le kell tenni. A főegyezmény a megerősítő országok között a letételt követő egy hónap múlva lép életbe. Ha legalább hat ország a fentjelzett időpont előtt teszi le a megerősítő okiratot, köztük a főegyezmény az utolsó letételt követő egy hó múlva külön életbe lép.

Ez a főegyezmény nem helyezi hatályon kívül a megelőző washingtoni főegyezményt, hanem csupán helyébe lép azok között az uniós országok között, amelyek a megerősítő okiratukat Hágában leteszik.

(2) (M. i.) Az 1. cikk első bekezdése a megelőző védjegymegállapodás 1. cikkével azonos. A második bekezdés a származási ország fogalmának meghatározása szempontjából a főegyezményre utal.

tulajdon védelmére alakult Unió főegyezmény 6. cikkében foglalt erre vonatkozó határozmányok irányadók.

2. cikk.⁽¹⁾ A szerződő országok polgáraival azonos elbánásban részesülnek a jelen megállapodáshoz nem csatlakozott országok azon alattvalói vagy állampolgárai, akik a jelen megállapodással létesített szűkebb Unió területén a főegyezmény 3. cikkében foglalt feltételeknek eleget tesznek.

3. cikk.⁽²⁾ Minden nemzetközi lajstromozási kérvényt a végrehajtási szabályzatban előírt űrlapon kell benyújtani, és az illető védjegy származási országának hatósága igazolni fogja, vajjon az adatok, amelyek a kérvényben szerepelnek, megfelelnek-e a hazai lajstromban foglaltaknak.

A bejelentő, ha a védjegy színére, mint megkülönböztető jelre igényt tart, köteles:

1. ezt kifejezetten kijelenteni és bejelentéséhez az igényelt szín vagy színösszetétel megjelölését csatolni;

2. a belajstromozási kérvényéhez az illető védjegyből színes kivitelű példányokat csatolni, amelyeket a nemzetközi iroda a kiadandó értesítésekhez mellékel. E példányok számát a végrehajtási szabályzat fogja megállapítani.

A nemzetközi iroda az 1. cikk értelmében bejelentett védjegyet azonnal belajstromozza. Az egyes hatóságokat e lajstromozásról haladéktalanul értesíti. A belajstromozott védjegyeket a nemzetközi iroda a lajstromozási kérvényben foglalt adatoknak és a bejelentő által benyújtott klissének felhasználásával időszaki lapjában közzététi.

A belajstromozott védjegyeknek a szerződő országokban való nyilvánosságra hozatala végett a nemzetközi iroda az egyes hatóságoknak az említett közleményekből annyi példányt bocsát díjtalanul rendelkezésükre, amennyit kívánnak. Ezt a közzétételt az összes szerződő országokban teljesen elegendőnek kell tekinteni és más közzététel a bejelentőtől nem követelhető.

4. cikk.⁽³⁾ A nemzetközi irodánál ilykép foganatosított belajstromozás időpontjától kezdve a védjegyet a szerződő országok mindegyikében úgy kell oltalmazni, mintha ott a védjegyet közvetlenül jelentették volna be.

Minden védjegy, amely nemzetközi lajstromozásnak tárgya volt, a főegyezmény 4. cikkében megállapított elsőbbségi jogot az ezen cikk d) pontjában említett alakszerűségek betartásának kötelezettsége nélkül is élvezni fogja.

4/b) cikk. Ha a nemzetközi iroda oly védjegyet, amely egy vagy több szerződő országban már be van lajstromozva, utóbb ugyanazon tulajdonos vagy jogutóda javára belajstromoz, a nemzetközi belajstromozást a megelőző hazai belajstromozások helyébe lépőnek kell tekinteni, a nélkül, hogy az ez utóbbi belajstromozásokkal szerzett jogok csorbulnának.

(1) (M. i.) A washingtoni megegyezések az egyéneknek valamely ország fennhatósága alá tartozását «sujets ou citoyens» szavakkal jelölték meg, a hágai megegyezések ugyanennek a fogalomnak a megjelölésére a «ressortissant» szót használják, aminek az újabb törvényeinkben elfogadott fordítása a «polgár».

(2) (M. i.) A cikknek 1. bekezdése a védjegyügyi hatóságok munkájának megkönnyítése végett a nemzetközi lajstromozási kérvényre a 23,714/1913. K. M. sz. rendelet 18. pontja és a hozzácsatolt függeléknek megfelelő űrlapot ír elő és megkívánja a kérvény adatainak a származási ország hatósága részéről való igazolását.

(3) (M. i.) A 4. cikknek csupán a 2. bekezdése változik. E szerint minden védjegy, amely nemzetközi belajstromozásnak tárgya volt, az elsőbbségi jogot az alakszerűségek betartásának kötelezettsége nélkül is élvezni fogja. Ez a rendelkezés is a védjegy tulajdonosok érdekeit szolgálja.

5. cikk.⁽¹⁾ Azokban az országokban, ahol a belföldi törvényhozás megengedi, azok a hatóságok, amelyekkel a nemzetközi iroda a védjegy be-
lajstromozását közli, kinyilatkoztathatják, hogy a védjegy területükön
oltalomban nem részesíthető. Az oltalom ily megtagadásának azonban
csakis olyan okokból lehet helye, amelyek a főegyezmény szerint valamely
védjegy hazai lajstromozását is megakadályoznák.

Azok a hatóságok, amelyek ezzel a joggal élni óhajtanak, kötelesek
az indokolással ellátott visszautasító határozatukat a nemzetközi irodával
a hazai törvényükben előírt határidőn belül, de legkésőbb a védjegynek
nemzetközi lajstromozása időpontjától számított egy év letelte előtt közölni.

A nemzetközi iroda a származási ország hatóságának, valamint a védjegy
tulajdonosának vagy meghatalmazottjának, feltéve, hogy utóbbit az em-
lített hatóság az iroda tudomására hozta, haladéktalanul megküldi a fentiek
értelmében vele közölt visszautasító határozatnak egyik példányát. Az
érintett ugyanazokkal a jogorvoslatokkal élhet, mintha közvetlenül abban az
országban jelentette volna be a védjegyet, amely az oltalmat megtagadta.

Ha a hatóságok a fentemlített egyévi végső határidőben a nemzetközi
irodának semminemű értesítést sem küldtek, ezt olybá kell venni, hogy az
illető védjegyet elfogadták.

5/b) cikk.⁽²⁾ A védjegyekben foglalt bizonyos alkotóelemeknek, mint
amilyenek: címerek, címerpajzsok, arcképek, kitüntetések, címek, keres-
kedelmi nevek, vagy a bejelentővel nem azonos egyének nevei vagy egyéb
hasonló feliratoknak jogosult használatát igazoló és a szerződő országok
hatóságai részéről esetleg megkívánt bizonylatok, a származási ország
hatóságának igazolásán vagy hitelesítésén felül más igazolásra vagy hite-
lesítésre nem szorulnak.

5/c) cikk.⁽³⁾ A nemzetközi iroda a végrehajtási szabályzatban megsza-
bandó díjért mindenkinek, aki kéri, másolatot szolgáltat ki valamely meg-
jelölt védjegyre vonatkozólag a lajstromban foglalt összes bejegyzésekről.

Az iroda ezenfelül díjazás ellenében arra is vállalkozhatik, hogy a nemzet-
közi védjegyek között előzményekre (anterioritásra) vonatkozó kutatásokat
végezzen.

6. cikk. A nemzetközi irodánál teljesített belajstromozáson alapuló vé-
delem 20 évig tart a belajstromozás időpontjától számítva (a 8. cikkben
foglalt ama rendelkezéseknek érintetlenül hagyása mellett, amelyek arra
az esetre vonatkoznak, amikor a bejelentő a nemzetközi illetéknek csak
egy töredékét fizette be), de ez a védelem nem illet meg olyan védjegyet,
amely a származási országban a törvényes oltalomban már nem részesül.

(1) (M. i.) Az 5. cikk lényegében azonos a megelőző megállapodás 5. cikkével, csak az utolsó
bekezdésében mondja ki határozottan azt, ami eddig is gyakorlat volt, hogy azok a hatóságok,
amelyek az egyévi határidőben a védjegyről a nemzetközi irodának semminemű értesítést nem
küldtek, olybá fognak vétetni, hogy a védjegyet elfogadták.

(2) (M. i.) A megelőző megállapodás 5 b) cikke a nemzetközi iroda másolatkiadási kötelezett-
ségét szabályozta, míg a jelen megállapodás 5 b) cikke azt állapítja meg, hogy a származási
ország védjegyhatóságainak bizonyos bizonylatai igazolásra vagy felülhitelesítésre nem szorulnak.

(3) (M. i.) Érdekében áll annak, aki védjegyet kíván belajstromoztatni, annak a megállapítása,
hogy azonos árukra hasonló védjegy be van-e már lajstromozva? Ennek a kutatását és megáll-
apítását mozdítja elő a megállapodás 5 c) cikke, amely a megelőző megállapodás 5/b) cikkének
rendelkezésén felül azt az újítást tartalmazza, hogy a nemzetközi iroda ilyen anterioritásokra
vonatkozó kutatásokra vállalkozhat, ami a jóhiszemű védjegybejelentők szempontjából nagy-
jelentőségű haladást jelent.

7. cikk.⁽¹⁾ A belajstromozás az 1. és 3. cikk szabályai szerint mindenkor megújítható a megújítás keltétől számítandó újabb húszévi időtartamra.

A nemzetközi iroda hat hóval a védelmi idő letelte előtt, hivatalos értesítés küldésével felhívja a védjegytulajdonos figyelmét a lejárat pontos napjára.

Ha az előző bejelentés megújítása céljából letett védjegy alakja változást mutat, a hatóságok a megújítás címén való lajstromozást megtagadhatják, és ugyanez a jog illeti meg őket akkor is, ha a változás azoknak az áruknak a felsorolásában állott be, amelyekre a védjegy alkalmazást nyer, hacsak az ily irányú kifogásnak a nemzetközi iroda közvetítésével történt közlése folytán az érdekelt fél ki nem jelenti, hogy lemond azoknak az áruknak az oltalmáról, amelyek a korábbi lajstromozás alkalmával nem voltak ugyanazokkal a kifejezésekkel megjelölve.

Ha a védjegy megújítás címén nem fogadtatik el, akkor a korábbi lajstromozás tényével elnyert elsőbbségi és egyéb jogok figyelembe vehetők.

8. cikk.⁽²⁾ A származási ország hatósága belátása szerint nemzeti lajstromozási díjat állapít meg és azt a nemzetközi belajstromozás végett bejelentett védjegy tulajdonosától a maga számára beszedi.

Ehhez a díjhoz százötven frank (svájci frank) nemzetközi illeték járul az első védjegy után és száz frank minden egyes további védjegy után, amelyet a nemzetközi irodánál ugyanaz a bejelentő egyidejűleg jelent be.

A bejelentőnek jogában áll, hogy a nemzetközi bejelentéskor az első védjegy után csak száz frank és az egyidejűleg bejelentett többi védjegy után egyenkint csak hetvenöt frank illetéket rójjon le.

Ha a bejelentő ezzel a joggal él, tartozik a nemzetközi lajstromozás keltétől számított tízévi határidő letelte előtt kiegészítő illeték fejében az első védjegy után hetvenöt frankot, az első védjeggyel egyidejűleg letett minden további védjegy után pedig ötven frankot a nemzetközi irodánál lefizetni, aminek elmulasztása azt eredményezi, hogy a lajstromozás adta jogai ezen határidő lejártakor megszűnnek. A nemzetközi iroda hat hónappal e lejárat előtt minden felmerülhető eshetőségre tekintettel, hivatalos értesítés küldésével felhívja a letevő figyelmét e lejárat pontos napjára. Ha ez a kiegészítő illeték a fenti határidő lejártáig a nemzetközi irodához be nem folyik, az iroda a védjegyet töröli, ennek megtörténtéről a hatóságokat értesíti és lapjában a törlést közzéteszi.

Ha a védendő áruk jegyzéke száz szónál többet tartalmaz, a védjegy

(1) (M. i.) A védjegy megújításának kérelmezésekor az újból letett védjegy az alapul szolgáló védjegytől alakilag gyakran különbözik, és az is előfordul, hogy a megújításnál az áruk felsorolása a korábbi áru felsorolással nem egyezik. Mind a kétféle eltérés okul szolgál arra, hogy a kérelem kifogásoltassék és a megújítás csak a korábbi védjegy terjedelmének korlátai közé szorítottassék. Ezt a gyakorlatot eddig is követtük, a 7. cikknek vonatkozó része tehát csak a gyakorlatunkat állítja fel szabályként.

Az utolsó bekezdés a védjegytulajdonos érdekeinek a védelmét célozza azzal, hogy a korábbi lajstromozás tényével elnyert elsőbbségi jogot biztosítja annak a javára, aki a megújítási kérelmére megújítás helyett új lajstromozást kap.

(2) (M. i.) A 8. cikk 1—2. és 7. bekezdése a megelőző megállapodás 8. cikkének rendelkezéseit tartalmazza, csupán a nemzetközi illeték összegét emeli fel, és pedig a 100 frankost 150, az 50 frankost pedig 100 svájci frankra.

A cikk többi rendelkezése új. Meghonosítja a 10 esztendő védelem intézményét és megengedi, hogy a 100 szónál többet tartalmazó árujegyzékért felülfizetést lehessen követelni.

A 10 esztendő védelemnek a megállapodásban elhatározott megvalósítása a védjegytulajdonosra különösen kedvező, mert aránylag nem nagy díjkülönbség fejében módjában van 10 esztendő próbaidő után dönteni el azt, hogy az oltalmi időt további 10 évre igénybeveszi-e vagy sem.

lajstromozása csak a végrehajtási szabályzatban megállapítandó pótdíj lefizetése után foganatosítható.

A nemzetközi lajstromozásból befolyó különböző bevételeknek évi hozadékát a jelen megállapodás végrehajtásához szükséges közös költségek levonása után a szerződő országok között a nemzetközi iroda egyenlő arányban osztja fel.

Ha a jelen átvizsgált megállapodás hatályba lépésekor valamely ország azt még el nem fogadta, akkor ez az ország, utólagos hozzájárulásának időpontjáig, a bevételezett összegtöbbleteknek csakis ama hányadára tarthat igényt, amely őt a régi díjak számításbavételével illeti meg.

8/b) *cikk.* Valamely nemzetközi védjegy tulajdonosa bármikor lemondhat egy vagy több szerződő országra nézve védjegyének oltalmáról és e végből nyilatkozatot terjeszt a védjegy származási országának hatósága elé, amely azt a nemzetközi irodával közli, az utóbbi pedig azokat az országokat, amelyekre a lemondás vonatkozik, értesíti.

9. *cikk.* A származási ország hatósága mind a megsemmisítéseket, törléseket, lemondásokat és átruházásokat, mind pedig a védjegy bejegyzésében bekövetkező egyéb változásokat közli a nemzetközi irodával.

Az iroda ezeket a változásokat a nemzetközi lajstromba bejegyzi, erről a szerződő országok hatóságait a maga részéről értesíti és lapjában közzéteszi.

Hasonló eljárást kell követni, ha a védjegy tulajdonosa korlátozni kívánja azoknak az áruknak a jegyzékét, amelyekre a védjegyet alkalmazza.

Ezekért a ténykedésekért a végrehajtási szabályzat díjakat állapíthat meg.

Valamely új árunak utólagos felvétele a jegyzékbe csakis a 3. cikk rendelkezéseinek megfelelő új lajstromozással érhető el.

Az utólagos felvétellel egy tekintet alá esik valamely árunak más áruval való helyettesítése.

9/b) *cikk.*⁽¹⁰⁾ Ha valamely a nemzetközi lajstromba bevezetett védjegy oly személyre ruháztatik át, akinek nem a védjegy származási országában, hanem egy másik szerződő országban van telepe, a származási ország hatósága az átruházásról a nemzetközi irodát értesíti. A nemzetközi iroda — mihelyt beérkezett annak a hatóságnak beleegyező nyilatkozata, amelyhez az új védjegytulajdonos tartozik — az átruházást a lajstromba bevezeti, ezt a többi hatóságokkal közli és lapjában közhírré teszi a lehetőséghez képest annak a felemlítésével, hogy az illető védjegy lajstromozásának mi a kelte és lajstromszáma az új származási országban.

A nemzetközi lajstromba bevezetett védjegynek átruházása oly személyre, aki nemzetközi védjegy letételére nem jogosult, nem vezethető be ebbe a lajstromba.

9/c) *cikk.* A 9. és 9/b) cikkeknek az átruházásokat érintő rendelkezései nem módosítják a szerződő országoknak ama törvényeit, amelyek tiltják a telep áruinak megkülönböztetésére szolgáló védjegynek átruházását abban az esetben, ha nem ruházzák át egyidejűleg azt az ipari vagy kereskedelmi telepet is, amelynek áruit a védjegy megjelöli.

(1) (M. i.) A 9/b) cikk lényegében megegyezik a megelőző megállapodás 9/b) cikkével, de kötelességévé teszi a nemzetközi irodának azt, hogy a cikkben meghatározott védjegyátruházás esetén a közzététel alkalmával a lehetőséghez képest említse meg azt, hogy az illető védjegynek mi a lajstromszáma és a kelte az új származási országban.

10. cikk. A jelen megállapodás végrehajtásának részleteit a hatóságok közös egyetértéssel fogják megállapítani.

11. cikk. Az ipari tulajdon védelmére alakult Uniónak azok az országai, amelyek a jelen megállapodásban részt nem vettek, kívánságukra ahhoz, a főegyezményben megszabott alakban, csatlakozhatnak.

Mihelyt a nemzetközi iroda tudomást nyert arról, hogy valamely ország vagy annak valamelyik gyarmata a jelen megállapodáshoz csatlakozott, az illető ország hatóságához a 3. cikk értelmében összesítő jegyzéket juttat el azokról a védjegyekről, amelyek abban az időben nemzetközi védelmet élveznek.

Ez az értesítés magában véve a csatlakozó ország területén is biztosítja az említett védjegyek részére az előbbi rendelkezésekben foglalt előnyöket és ettől az értesítéstől kell számítani azt az egyévi határidőt, amely alatt az érdekelt hatóság az 5. cikkben említett nyilatkozatot megteheti.

A jelen megállapodáshoz való csatlakozáskor mindazonáltal minden ország kijelentheti, hogy annak alkalmazását csak azokra a védjegyekre korlátozza, amelyek a tényleges csatlakozásának napjától kezdve lesznek lajstromozva, kivéve azokat a nemzetközi védjegyeket, amelyek az illető országban már előzőleg azonos és még érvényes nemzeti lajstromozásban részesültek és amelyeket az érdekeltek kérelmére haladéktalanul el kell ismerni.

Ez a kijelentés a nemzetközi irodát a fönt említett összesítő jegyzék megküldése alól felmenti. Ebben az esetben az iroda csak arra szorítkozik, hogy közölni fogja azokat a védjegyeket, amelyekre vonatkozólag az új ország csatlakozásától számított egy éven belül a szükséges adatokat tartalmazó oly kérést intéztek hozzája, hogy az előző bekezdésben megállapított kivétel kedvezménye reájuk alkalmazást nyerjen.

12. cikk. (1) A jelen megállapodás megerősítendő és a megerősítő okiratokat Hágában legkésőbb 1928. évi május hó 1-én kell letenni.

A megállapodás a fenti határnapot követő egy hónap múlva lép életbe és hatálya, valamint tartalma ugyanaz, mint a főegyezményé.

Ez a megállapodás az azt megerősítő országok közötti viszonylatokban az 1911. évi június hó 2-án Washingtonban átvizsgált 1891. évi madridi megállapodás helyébe lép. Azok között az országok közötti viszonylatokban azonban, amelyek a jelen megállapodást nem erősítették meg, az előbb említett megállapodás marad hatályban.

Minek hitelül az illető meghatalmazottak a jelen megállapodást aláírták.

Kelt Hágában egyetlenegy példányban 1925. évi november hó hatodikán.

Következnek az aláírások.

---

(1) (M. i.) A 12. cikk a hatálybalépést és a tartamot a főegyezményre való utalással és annak 18. cikkéhez hasonló módon szabályozza.